

Ámulattal tölt el, hogy milyen különleges az élet

Jelenits István december 16-án ünnepli a 90. születésnapját. A Széchenyi-díjas piarista szerzetessel, teológussal, íróval, magyar és hittan szakos tanárral az életéről beszélgettünk.

A Tanár urat senkinek sem kell külön bemutatni. Habár iskolai körülmények között sosem tanított engem, de azon kívül annál inkább. Élete, tudása, alázata példa számomra, ezért is szólítom őt Tanár úrnak, és írom így, nagy t betűvel. Tanár úr, ahogyan a beszélgetésünkben is említi, nem készül születésnapra. Azt mondja, együtt él a dadogásával és a sántaságával, s ma is tanul... Van, ami régóta változatlan, de mindig üdítően újként hat a találkozásaink alkalmával. Amikor megérkezem hozzá, most is lejön értem, felkísér, előreenged az ajtóban, s amikor búcsúzásra kerül a sor, habár kérem és szabadkozom, hogy ne tegye, ő mégis lekísér, elköszön, integet, és megvárja, amíg kilépek a rendház kapuján. Habár minden jel arra mutat, hogy korával összefüggésben egészségi állapota már nem a régi, annál inkább tapasztalom, hogy lényege, ami valójában naggyá teszi, továbbra is töretlen. Beszélgetés közben, amikor élete fontos szakaszaihoz ér, szemei ugyanúgy csillognak, és az a gyermekien huncut mosoly is kiül az arcára, éppen úgy, mint három évvel ezelőtt, amikor becsengettünk gyermekkorának lakhelyére Berettyóújfaluban és Nagyváradon, anélkül, hogy tudtuk volna, kik laknak ma ott, és hogyan fogadják majd nem várt jövetelünket. A rá jellemző őszinteséggel, kereséssel és istenhitéből táplálkozó tanítói, nevelői szolgálatával Tanár úr mindannyiunknak sokat adott. Isten fizesse meg érte, és éltesse születésnapja alkalmából!

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Merényi Zita

„

Nem tudást kell
átadnunk, hanem
a keresés felelősségét

Segélyszállítmány Munkácsra

A Katolikus Karitászi
akciójáról
Riportunk az 5. oldalon

Őseink hite a jövő reménye

Színes üveglablakkal
újul meg a veszprémi
Szent Mihály-
főszekesegyház
11. oldal

Kedvezményes
előfizetés
az Új Emberre és
a Mértékadóra
2023-ra
12. oldal

Fényt gyűjtani az esőben

Idén is elindult a Karitászi Egymillió csillag
a szegényekért kampánya

A szomszédunkban zajló háború és az ennek következtében egész Európát sújtó nehéz gazdasági helyzet közepette még nagyobb szükség van a Katolikus Karitászi Egymillió csillag a szegényekért adventi akciójára, amely a napi megélhetési problémákkal küszködőkre hívja fel a figyelmet. Az egy hétig zajló kampány hazánkban december 4-én vette kezdetét Győrben, a Káptalandombon. A Győri Egyházmegyei Karitászi hálaladó önkéntes találkozóval csatlakozott a nyitórendezvényhez, valamint ezen a hétfőn a megváltozott munkaképességű dolgozói által készített saját termékeit kínálta a győri adventi vásár jótékonyági faházában.

(Folytatás az 5. oldalon)

Kispolskiból Ferrari?!

Pindroch Csabával és sok gyermekmosollyal mutattuk be
új mesekönyvünket

December 1-jén a Magyar Máltai Szeretetszolgálat által működtetett Szatmár utcai Befogadás Háza Családok Átmeneti Otthonába hívták a házban és a békásmegyeri átmeneti családotthonban lakó gyerekeket, hogy legújabb kiadványunkat, Király Eszter mesekönyvét, a Kelemen és a sebváltót bemutassák elsőként nekik. A magával elégedetlen, többre vágyó Polski Fiat nem csak gyerekeknek állít tükröt.

A vidám, kacagással teli, gyerekek nyelvén zajló budapesti könyvbemutató házizag-

dája Morva Emília, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-magyarországi Regionális

Központjának vezetője és Kutas Zsuzsa, a Befogadás Háza Zuglói Családok Átmeneti Otthona vezetője volt. Morva Emília a húsz kisgyereknek elsőként bemutatta Király Esztert, a szerzőt, aki monitorról mosolygott és integetett, mert betegsége miatt személyesen nem tudott jelen lenni, de online bejelentkezett.

(Folytatás a 12. oldalon)

Átadták a Szent Erzsébet rózsája-díjat a Zeneakadémián

Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke jótékonyági est keretében lapzártánkor, december 5-én átadta a Szent Erzsébet rózsája-díjat a Zeneakadémia Nagytermében. Az idei kitüntetett Szigetvári Györgyné Répási Rozália, a Katolikus Karitászi dél-pesti régiójának Caritas Hungarica-díjas vezetője, Kispeszt díszpolgára. A jótékonyági est bevételével a negyven évvel ezelőtt alapított Vakok Boldog Batthyány-Strattmann László Otthonát támogatják.

Fotó: Merényi Zita

Mindent meg kell tennünk a rászorulókért!

A Szent Erzsébet rózsája-díj kitüntetettjével készült interjúkat
a 3. oldalon olvashatják.

Próbatételek útján

A Szentatya október 26-án, szerda délelőtt folytatta a megkülönböztetésről szóló katekézissorozatát. A vigasztalanság, a lehangoltság, az elkeseredés tapasztalatáról elmélkedve rámutatott arra, hogy miként érdemes viselkedni ilyen időszakokban, és hogy ezek is a javunkra lehetnek, előrelendíthetnek utunkon. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A megkülönböztetés, amint azt az előző katekézisekben láttuk, elsősorban nem egy logikai eljárásmod. Tevékenységekre vonatkozik, és a tevékenységeknek érzelmi vonatkozása is van, melyet fel kell ismerni, mert Isten a szívhez szól. Nézzük hát közelebről az első érzelmi állapotot, mely a megkülönböztetés tárgya, nevezetesen a vigasztalanságot! Miről is van szó?

A vigasztalanságról a következő meghatározás született: „A lélek elsötétülése, zavara, az alsóbbrendű és földi dolgok felé mozdulása, a különféle zaklatásokból és kísértésekből származó nyugtalanság. Mindez hitbéli elsötétülésre vezet, remény nélkül, szeretet nélkül. Ilyenkor a lélek egészen restnek, lanyhának, szomorúnak, Teremtőjétől és Urától mintegy elszakítottan érzi magát” (Loyolai Szent Ignác: *Lelki gyakorlatok*, 317). Mindannyian megtapasztaltuk már. Azt hiszem, így vagy úgy, valamilyen formában mindannyian tapasztalatot szereztünk már erről, a vigasztalanságról.

A kérdés csak az, hogy miként olvassuk, miként értelmezzük, mert a vigasztalanságnak is fontos mondanivalója van számunkra, és ha sietünk megszabadulni tőle, félő, hogy elveszítjük ezt az üzenetet. Senki sem szeretne vigasztalan, szomorú

lenni: ez igaz. Mindannyian olyan életet szeretnénk, amely mindig örömteli, vidám és meglegedett. Ez azonban, amellet, hogy nem lehetséges – mert nem lehetséges –, nem is lenne jó nekünk.

Egy bűnös szokásokkal teli élettől való elfordulás ugyanis épp egy, a tetteink miatti elszorodásból, lelkiismeret-furdalásból indulhat ki. Nagyon érdekes ennek a szónak, a lelkiismeret-furdalásnak az etimológiája: furdal, mardos, emészt bennünket az, amit tettünk. Ezt mindannyian ismerjük. Szó szerint a lelkiismeret rág, harap, emészt bennünket, nem hagy békén. Alessandro Manzoni *A jegyesek* című regényében csodálatos leírást adott a lelkiismeret-furdalásról mint az élet megváltoztatásának alkalmáról. Federico Borromeo bíboros és a Névtelen híres párbeszédéről van szó. Ez a Névtelen egy szörnyű éjszaka után megsemmisülten jelentkezik be a bíborshoz, aki meglepő szavakkal fordul hozzá: „»Nos, kegyed jó hírt hozott nekem, hát mért várakoztat meg így?« »Jó hírt, én? A pokol tombol a szívemben, és én hozzak jó hírt főmagasságnak? Mondja meg őszintén, ha tudja, milyen jó hírt várhat a magamfajta embertől?« »Azt, hogy Isten megillette a kegyed szívét, és magához akarja édesgetni« – felelte szelíden a bíboros” (XXIII. fejezet). Isten megérinti a szívedet, és valami elindul a bensedben, a szomorúság, a lelkiismeret-furdalás valami miatt, s ez meghívás arra, hogy elindulj egy úton. Isten embere képes a lélek mélyére látni, képes meglátni, mi mozog az ember szívében.

Fontos megtanulni, hogyan kell olvasni a szomorúságot. Mindannyian tudjuk, mi a szomorúság; mindenki. De tudjuk-e, hogyan kell olvasni? Meg tudjuk-e érteni? Meg tudjuk-e fejteni, mit jelent számunkra az éppen ránk törő szomorúság?

Napjainkban a szomorúságra többnyire negatívan, mindenáron elkerülendő rosszként tekint az ember, pedig nélkülözhetetlen vészcsengő lehet életünk számára, mert gazdagabb és termékenyebb tájak felfedezésére hív, amit a mulékonyság és a menekülés nem tesz lehetővé.

Aquinói Szent Tamás a szomorúságot a lélek fájdalomként határozza meg: ahogy az idegek a test szolgálatában, úgy ébreszti fel figyelmünket a szomorúság egy lehetséges veszélyre vagy egy figyelmen kívül hagyott jóra (vö. *Summa theologiae*, I-II, q. 36, a. 1). Ezért nélkülözhetetlen az egészségünkhöz, megvéd bennünket, hogy ne ártsunk se magunknak, se másoknak. Sokkal súlyosabb és veszélyesebb dolog lenne, ha nem vennénk észre ezt az érzést, és úgy mennénk tovább. A szomorúság néha úgy működik, mint egy közlekedési lámpa: „Állj meg, állj meg! Piros van! Állj meg!”

Azok számára, akikben az a vágy működik, hogy jót tegyenek, a szomorúság olyan akadály, amellyel a kísértő el akarja őt bátortalanítani. Ebben az esetben az embernek pontosan ellentétesen kell cselekednie azzal, amit sugallnak neki, eltökélten folytatnia kell azt, amit elhatározott (vö. *Lelki gyakorlatok*, 318). Gondoljunk a munkára, a tanulásra, az imádságra, egy vállalt kötelezettségre: ha felhagynánk velük, amint unalmat vagy szomorúságot érzünk, akkor soha semmit nem fejeznénk be. Ez is a lelki élet közös tapasztalata: a jóhoz vezető út – emlékeztet bennünket az evangélium – keskeny és fáradtságos, küzdelmet, önmagunk legyőzését igényli. Elkezdik imádkozni, vagy egy hasznos munkának szentelem magam, és furcsa módon épp akkor jutnak eszembe más sürgős teendők – hogy ne imádkozzam, és ne végezzem azt a hasznos munkát. Mindannyiunknak van ilyen tapasztalata. Annak,

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

aki az Urat kívánja szolgálni, nem szabad engednie, hogy a vigasztalanság vezesse. „De nem, nincs kedvem, ez unalmas...” Legyetek óvatosak! Sajnos, vannak, akik úgy döntenek – a vigasztalanságtól vezérelve –, hogy felhagynak az imaélettel, vagy a választott étellel, a házassággal vagy a szerzetesélettel, anélkül, hogy előbb megállnának, hogy értelmezzék ezt a lelkiállapotot, és pláne vezető segítsége nélkül. Egy bölcs szabály azt mondja, hogy ne változtass, ha vigasztalan vagy. Nem az adott pillanat hangulata, hanem a rákövetkező idő fogja megmutatni, hogy döntéseink jók voltak-e vagy sem.

Érdemes megfigyelni az evangéliumban, hogy Jézus milyen elszántsággal, milyen határozottan utasítja el a kísértéseket (vö. Mt 3,14–15; 4,1–11; 16,21–23). A próbatételek sokfelől érik, de akárhányszor ezt a szilárdságot találják benne, ezt az eltökéltséget amellet, hogy az Atya akaratát teljesítse, mindig erejüket vesztik, és nem tudják akadályozni őt az úton. A lelki életben a próbatétel fontos mozzanat, a Biblia kifejezetten emlékeztet rá, és azt mondja: „Ha Istennek szeretnél szolgálni, készülj fel: igen sok megpróbáltatásra” (Sir 2,1). Ha a helyes úton akarsz járni, készülj fel: lesznek akadályok, lesznek kísértések, lesznek szomorú időszakok. Olyan ez, mint amikor egy profesz-

zor vizsgáztatja a diákokat: ha látja, hogy a tanuló ismeri az anyag lényegét, nem nyúzza tovább: átment a vizsgán. De vizsgázni muszáj!

Ha nyitottan és tudatosan át tudunk menni a magány és a vigasztalanság időszakán, akkor emberileg és lelkileg megerősödve kerülhetünk ki belőle. Nincs olyan próbatétel, amely meghaladná erőnket, nincs olyan próbatétel, amely meghaladná azt, amire képesek vagyunk. De ne meneküljünk a próbatételek elől: nézzük meg, mit jelent ez a próba, mit jelent az, hogy szomorú vagyok: miért vagyok szomorú?

Mit jelent az, hogy most vigasztalan vagyok? Mit jelent az, hogy vigasztalanság tölt el, és nem tudok továbbmennni? Szent Pál emlékeztet bennünket arra, hogy senki sem szenved kísértést erőin felül, mert az Úr sosem hagy el bennünket, és a közel lévő Úrral minden kísértést le tudunk győzni (vö. 1Kor 10,13). És ha nem győződ le ma, akkor újra felkelsz az elesésből, haladsz tovább, és majd legyőződ holnap. Ne maradj holt – mondjuk így –, ne maradj legyőzött egy időszakos szomorúság, vigasztalanság miatt: haladj tovább! Áldjon meg az Úr téged a lelki életnek ezen – a bátor – útján, amely mindig úton járás, előrehaladás, fejlődés!

Fordította: Tőzsér Endre SP
Fotó: Vatican.va

Elindult a Magyar Katolikus Egyház Instagram- és TikTok-oldala

Az alábbiakban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Titkársága által november 28-án kiadott ajánlót olvashatják az új közösségi oldalakról.

„Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.” (1Kor 12,27) Már most is számos olyan Instagram- és TikTok-oldal működik, amely kapcsolódik a Magyar Katolikus Egyház valamely intézményéhez, szervezeti egységéhez, 2022 adventjének kezdetén azonban útjára indult a Magyar Katolikus Egyház központi Instagram- és TikTok-oldala is. Közösségi felületeinken Egyházunk híreit, eseményeit, közleményeit találják meg az odalátogatók, továbbá lelki útvalókkal is az evangélium tanítását hirdetjük majd olvasóinknak.

Bízunk benne, hogy ezeken a csatornákon elindulva közvetlenebb kommunikációra nyílik lehetőség. <https://www.instagram.com/katolikus.official/> <https://www.tiktok.com/@katolikus.official>

Forrás és fotó: MKPK Sajtóosztály

Jó ötletek tárháza

Megújult az Országos Lelkipásztori Intézet honlapja

Közel egyéves tervezés, át gondolás után új funkciókkal gyarapodva újult meg az Országos Lelkipásztori Intézet (OLI) honlapja. A nyitóoldalon cikkek, beszámolók és az éppen aktuális képzések találhatók. Az új honlap kialakítása Darvas Márton közreműködésével történt, a korábbi honlapról átvett feltöltött anyagokat Telek Franciskának, az újakat Bors Katalinnak köszönhetjük.

A menükön végighaladva a következők közül választhatunk: Program – itt külön a meghirdetett képzésekről kapunk tájékoztatást, illetve a korábbiakról beszámolókat, képgalériákat láthatunk.

Lelkiségi mozgalmak – ide a Magyarországon aktív (aktív honlappal vagy közösségimédia-felülettel rendelkező) nem plébániai közösségeket, lelkiségi mozgalmakat gyűjtötték össze. A lista bővíthető, örömmel várják működő közösségek jelentkezését.

Jó gyakorlatok – a legnagyobb változás és újítás ez a menüpont a korábbi honlaphoz képest. Úgy képzeljük el az egészet, mint egy könyvespolcot! Először egy átlátható „polcrendszer” kellett kialakítani, ahol könnyen megtalálható a számunkra éppen aktuális „könyv” – magyarázza Fábry Kornél, az intézet igazgatója. – A könyv jelen esetben egy-egy jó gyakorlatot, ötletet jelent, amelyre különböző szempontokból lehet rákeresni az oldalsó menüsorban. A keresési szempontok: a tartalom jellege szerint lehet olvasni-, nézni- vagy hallgatnivaló; rá

lehet „szűrni” kapcsolódó szentségre, ha a jó gyakorlat valamely szentséghez kötődik; a célcsoport, a településtípus (nagyvárosban vagy inkább kistelepülésen alkalmazható) és időszak (például advent) szerint is lehet keresni, valamint arra, hogy az adott gyakorlat liturgiához kapcsolódik-e. Több kategóriában egyszerre is lehet keresni, tehát ha fiataloknak keresünk adventi jó ötletet, akkor a célcsoportban megjelöljük a fiatalokat, az időszakban pedig az adventet, és így megkapjuk az összes adventi, fiataloknak szóló jó gyakorlatot. Az ötlet címére kattintva új oldalon részletes leírás található az esetleges letölthető anyagokkal együtt, hogy az is meg tudja valósítani, aki most szeretné először kipróbálni az adott ötletet.

Ugyanitt találhatóak kurzusok, képzések, amiket nevezhetünk „félkész ételeknek” is, hiszen adottak hozzá könyvek, videók, csak még kell valósítani. Ilyen például A szentségimádás és az evangelizáció iskolája, a Zakeus kurzus vagy az Alpha, mely kifejezetten keresőknek szól.

A jó gyakorlatok könyvespolca még jócskán feltöltésre vár. Nyitott mindenki

számára: lehet rajta találni megvalósítható ötleteket, de bárki közkinccsé teheti saját jó gyakorlatát a <https://oli.katolikus.hu/jo-gyakorlat-bekuldese/> oldalon, ezzel gazdagítva a közös könyvtárat.

A korunk kérdései menüpontban olyan cikkeket találunk, melyek a katolikus álláspontot tükrözik egy-egy adott témában.

Az OLTN menü az eddigi Országos Lelkipásztori-Teológiai Napok anyagait tartalmazza hangzó, írott vagy nézhető formában.

A kreatív sarokban történeteket, imákat, gondolatokat, vicceket és verseket lehet találni. Mindegyik „műfajban” keresőszavak segítik a jobb és gyorsabb tájékozódást. A tanulságos történetek, viccek, versek színesíthetnek egy előadást, egy prédikációt vagy egy hittanórát. A (szándékosan rövid) gondolatok lehetnek egy lelkinap mottói, egy plakát „alapanyagai”. A szentek vagy előtűnk járt hívó emberek imái színesíthetik imaéletünket, egy templomi imaórát, elmélkedést.

A podcastek menüpontba a későbbiek során érdekes beszélgetések kerülnek fel, adott lelkipásztori témában.

A honlap jobb sávjában az OLI nemrég létrehozott közösségimédia-felületeire juthatunk (Facebook, YouTube, Spotify), alatta a prédikációkhoz segédanyagot adó Lectio Divina bannere található, majd azok a társszervezetek, amelyekkel az OLI együttműködik a lelkipásztorkodás különböző területein.

Forrás és fotó: Országos Lelkipásztori Intézet

Mindent meg kell tennünk a rászorulókért!

A Szent Erzsébet rózsája-díj idei kitüntetettjével beszélgettünk

Szigetvári Györgyné Répási Rozália a kispesti Nagyboldogasszony Főplébánia karítasz-csoportjának alapító tagja – 32 éven át vezetője – kapta idén a Szent Erzsébet rózsája-díjat, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elismerését. Egy hétköznapi délelőtti ételkészítés után találkoztunk vele a kispesti főplébánián, és küldetéséről, szolgálatáról kérdeztük.

– Több mint három évtizede szervezi a rászorulókat segítését. Hogyan látja, az élete folyamán mely élmények, döntések, motivációk alapozták meg ezt a küldetést?

– Zalaegerszezen születtem, hat hónapos voltam, amikor édesanyám meghalt. Hárman voltunk testvérek, apám egy özvegyasszonyhoz költözött velünk, majd hamarosan behívták katonának. Ott maradtunk egy idegen családban. Édesapám pedig nem tért vissza, francia hadifogságban halt meg; nem sikerült kideríteni, hogy hol, csak a holtta nyilvánításáról szóló dokumentumot kaptuk meg. Később az egyik testvéremet is elvesztettük, így már csak ketten maradtunk. Engem a keresztszüleimhez helyeztek, a testvérem a nagyszülőkhöz került. 1948-ban tehát szétválasztottak minket. Így kezdődött az életem. A gyerekkoromban átéltem veszteségeket, viszontagságok bizonyára szerepet játszanak abban, hogy meg tudom érteni a rászorulókat, együtt tudok érezni velük.

– Hol járt iskolába?

– A keresztszüleim egy kis tanyán laktak, így egy zalai kisközségi általános iskolában kezdtem meg a tanulmányaimat. Nemrég elővettem és megnéztem a bizonyítványomat, tele van jeles osztályzattal; meglepődtem, milyen jó tanuló voltam. Nem tudom, hogyan értem el ezeket az eredményeket, hiszen a tanyán már kicsi koromtól befogtak a mezőgazdasági munkába. Szerettem volna továbbtanulni, de a sok teenődő, a jószágokkal való foglalkozás, a kapálás, az aratás mellett erről szó sem lehetett. Tizenhárom éves koromban súlyosan megbetegedtem, kórházba kerültem, s ez meghatározó élményt jelentett, kihatott a további életemre.

– Mi történt?

– Fertőző májgyulladásal vittek be a zalaegerszegi kórházba, ahol több hetet töltöttem. Megérintett a kórház szépsége, elbűvölt az a sok fehérség, figyeltem az ott dolgozók munkájára. A tanyán minden ruha, szövet színes volt, mert így kevésbé látszott rajta a kosz, a kórházban pedig minden ragyogott a fehérségtől. Engem is fehér ruhába öltöztettek. Hamar megfogalmazódott bennem, hogy ápolónő szeretnék lenni.

Édesanyám másik testvére Budapesten lakott. Az életemben a nagy változás akkor következett be, amikor kaptam tőle egy levelet, hogy utazzak hozzá, szeretné, ha vigyáznék a gyerekeire, mert neki munkába kell járnia. Így kerültem a fővárosba. A keresztszüleimtől már azzal a tudattal búcsúztam el, hogy ápolónő leszek. A kicsi bőrdőrmbe eldugtam a születési anyakönyvi kivonatomat, nálam voltak a legfontosabb irataim, s talán még egy váltásra való ruha vagy annyi se.

– Hogyan teltek a napok Budapesten?

– Vigyáztam a gyerekekre, s éppen karácsony közeledett, amikor az újságban egy hirdetésre lettem figyelmes: ápolónői tanfolyamra kerestek jelentkezőket általános iskolai végzettséggel.

Este aláhúztam ezt a hirdetést kék tollal, s az újságot kivettem az asztalra.

vunkra válnak, előbb-utóbb megtudjuk, hogy miért történnek a dolgok.

Azután jött a rendszerváltás. Itt, Kispesten Hegedűs László plébános atyának volt kiemelkedő szerepe a karítasz-csoport indulásánál. Az egyik hittanórán megszólított egy édesanya, Erhardt Katalin, hogy kellene ember a karítaszba. Másik két hölgynek is szólt, ez volt a kezdet. Hegedűs László atya beválasztott az

Szigetvári Györgyné Répási Rozália, a Szent Erzsébet rózsája-díj idei kitüntetettje Zalaegerszezen született 1942-ben. Az Országos Kardiológiai Intézetben dolgozott ápolónőként, majd ápolási igazgatóként. 1990-től idén nyárig vezette a Kispesti Nagyboldogasszony Karítasz csoportját. Tíz éven át az Esztergom-Budapesti Főegyház-megye cigányügyi referense volt. 2000-ben Batthyány-Strattman László-díjat, 2018-ban Caritas Hungarica-díjat kapott. Kispest díszpolgára.

egyháztanácsba, a karítaszbizottság vezetője lettem. A rendszerváltozás után hivatalosan szerveztük a rászorulókat segítését.

– Hogyan szakított időt erre? Birta erővel?

– Nem volt ez szokatlan számomra, hiszen vezetőként, ápolási igazgatóként számos nagy volumenű, szervezéssel kapcsolatos munkát végeztem. A plébániánk a Váci Egyházmegyéhez tartozott, ahol 1991-ben alakult meg a szervezett karítasz. Lázár Ilona CS nővértől, a váci karítaszigazgatótól kaptuk kézhez a szervezés irányelveit. Időt pedig a Jóisten adott: mindig sikerült megszerveznem a karítasz-munkát a kórházi vezetői feladataim mellett.

– Az elmúlt évtizedek alatt kibontakozott a szervezői munkássága, s ezt egyházi és világi részről is elismerték. Többek között Kispest díszpolgára. Ezek szerint a karítasz a helyi önkormányzattal is jó kapcsolatot ápol.

– A kapcsolat a kerületi vezetéssel (azon belül például az önkormányzat családsegítő csoportjával) és más helyi intézményekkel is egyedülál-

lóan jó. Úgy tudom, hogy a Magyar Élelmiszerbank indulásakor egyedül ez a kerület kötött olyan szerződést többek között az Országos Katolikus Karítasszal, amelynek révén tartós ételkészítéshez jutottunk, s azt kioszthattuk a rászorulóknak. Ruhát, ebédet is tudtunk adni nekik, táborokat szervezünk a rászorulókat gyerekeiknek, mindig újabb és újabb feladatok jönnek.

hézségeit, egészségi állapotát jobban ismertem, mint a családgyógyzó. Amiben tudtam, segítettem nekik: szereztem bútort, tűzfát, kályhát, táboroztattuk a gyerekeket. Most már vannak közöttük olyan fiatalasszonyok, akiket kislánykórházba látok, és látom, hogy jó irányba változott az élethez való hozzáállásuk.

– Az idei év végére milyen programokkal készülnek a karítaszra?

– Novemberben kezdődött az Élelmiszerbank tartósélelmiszer-gyűjtése; a régióból négyen pályáztunk és kapcsolódottunk be ebbe a programba. A dél-pesti karítasz régióvezetőjeként az Élelmiszerbank közvetítésével szerződöttünk egy áruházzal, s az innen beérkező tartós élelmiszert karácsonykor a rászorulóknak adjuk. Zánkán családok hétvégi táborok zajlanak, azokat is mi szervezzük. Lesznek gyerekprogramok, játszóház, számos alkalom nyílik a segítségre az év vége közeledtével.

– Az elmúlt években a covid-járvány, idén az ukrain háború, az energia-bizonytalanság okoz válságot. Hogyan látja a rászorulókat helyzetét, a karítasz feladatait?

– A koronavírus-járvány ideje alatt az előírt szabályok betartása mellett folytattuk az ételosztást, vasárnap ebédet, pékárut osztottunk az Országos Katolikus Karítasz támogatásával. A hozzánk forduló covid-fertőzött családoknak bevásároltunk és ebédet biztosítottunk a betegségük ideje alatt.

Jelenleg vasárnaponként harminc embernek adunk meleg ebédet, ennek költségeit Gyetván Gábor plébános atya teremti elő. A Szent Erzsébet Karítasz Központtól pékárut kapunk az Élelmiszerbankon keresztül.

Amikor február 24-én kitört a háború, az önkormányzattól már másnap reggel hívtak telefonon, kérdezték, hogy a karítasz részt vesz-e az adománygyűjtésben, és megjelenhet-e a nevem az adományozásra felhívó plakátokon. Természetesen igent mondtunk, tesszük, ami tőlünk telik.

Most nagyon nehéz időszak jön, sok a rászoruló, látjuk a vasárnapi ételkészítéskor. Mindenki feliratkozik, jelentkezik. Sokan már be sem mernek menni az üzletbe, olyan magasak az árak. Azt sajnos tisztázunk kell, hogy nem tudunk mindenkit felvállalni.

A karítaszvezetői feladatokat idén már átveszi az utódom. Mondtam neki, hogy a rászorulókat elsősorban enni kérnek, emellett eltörpül a ruházat iránti igényük, amire persze azért szintén figyelemmel kell lenni.

Kilakoltatási moratórium van érvényben, de nagy kérdés, hogy a szegényebbek – a munkanélküliek, a devizahitelek, az albérlésben élő többgyermekes családok – egy-két hónap múlva hogyan fogják tudni fizetni a rezsidíjakat. A tudatos élet, a megfontolt tervezés szerepe most nagyon felértékelődik. Az Akarom program is ebben igyekszik segítséget nyújtani.

S ami most a legfontosabb: minden lehetőséget meg kell ragadnunk, hogy enni adhassunk a rászorulóknak. Ezért vagyok itt most a hétköznapi ételosztásnál is a plébánián, hiszen nyugdíjasként megtehetem. Akik munkahelyen dolgoznak, nem tudnák vállalni ezt.

Körössi László
Fotó: Fábián Attila

A BIBLIA ÜZENETE

Te vagy-e az,
akinek el kell jönnie?

Mt 11,2–11

Szerzetesi közösségünkben az adventi gyertyagyújtás egyik olvasmánya Jean-François Six elmékedésének egy részlete: „Ha úgy tűnik, hogy Isten hallgat, ez azért van, mert szól, és most azt várja, hogy befogadjuk szavát, hiszen mind ez ideig még oda sem figyeltünk rá igazán.” A mai evangélium szerint Keresztelő János követeket küld Jézushoz: „Te vagy-e az, akinek el kell jönnie...?” (Mt 11,3) A kérdés egybecseng sok évszázad milliónyi emberének várakozásával és kérdésével: Találkozhatom-e Istennel? Mikor és hogyan jön el? Hogyan ismerem fel? Amiben élek, ahol vagyok, ott megtalálhatom-e őt? Jézus válasza: „Menjetek és adjátok tudtul Jánosnak, amit láttok és hallotok: a vakok látnak, a sánták járnak...” (Mt 11,4–5) Jézus Izajás prófétára utal: „Akkor megnyílik a vakok szeme, és a süketek füle hallani fog.” (Iz 35,5)

A századok során sokan, sokféleképp várták, keresték az Urat, fűrkészték vagy épp

követelték „a jelet”. Isten azonban nem nagy jelekben, hanem csendesen, elsősorban az irgalmasság eseményeiben nyilatkoztatja ki magát. Ahol az irgalmas szeretet megmutatkozik, ahol a világ szemében megvetetteket felkarolják, ott nyilvánul meg inkább az Úr. Az ember viszont újabb és újabb, nagyobb és nagyobb jeleket vár: „Ha Isten fia vagy...” Könnyen talál kifogást, miért ne higgyen annak, amit tapasztal, miért ne induljon el. Az első emberpár, ahogy a *Szentírás* ábrázolja, még Isten jelenlétének tudatában élt. De hogy a benne való bizalmában megmaradjon, még ez sem volt elég. Ezzel szemben a *Biblia* dicséri azokat, akik „a reménytelenség ellenére is reménykedtek” (vö. Róm 4,18), a hit nagy szentjeit, mint Ábrahám vagy a Szűzanya.

Ha viszont az Úr így nyilvánítja ki magát, miért várunk olyan jelet, amely minden kétséget kizáróan meggyőz minket, amely már nem enged kifogásokat? És vajon igazi sze-

retetkapcsolat lenne-e az, amely ilyen kényszerítő erőből fakad? Bár lehetnek mély istenélményeink, s bár az Úr „összetörheti süketségünket” (vö. Szent Ágoston), Isten inkább a csendes, szelíd jelek isteneként közelít hozzánk, úgy, ahogy Ozeás próféta mondja: „Puha kötelékekkel vonzotam őket, a szeretet kötelékével” (Oz 11,13). Ilyen puha kötelék, csendes szó Jézus személye is, ahogy karácsonykor nem mint kérlelhetetlen nagyúr, hanem mint kisgyermek jön a világra. Felnővekedve pedig így teljesíti be a prófétai jövendölést, felkarolva az elesetteket, majd csendes halálával és sírban nyugvásával ad bizonyosságot Isten szeretetéről.

Ha Isten nem ad újabb jelet, ha nem ad harsányabb és kikezddhetlenebb jelet, ha úgy tűnik, hallgat, az talán azért van, mert már szól, és most arra vár, hogy befogadva szavát, Igéjét válaszoljunk neki. (vö. Jean-François Six).

Dobszay Benedek OFM

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (102.)

Karácsonyra készülve a Szent Liturgia kerub-énekének dallamát általában megváltoztatják a templomainkban. Igaz, legtöbbször már „elővételezik” a legismertebb karácsonyi énekünk, a *Csodának csodája* dallamát. Ámde van egy „igazi” felkészülő ünnepi énekünk is, a *Betlehem pusztája immár készül*. Kár, hogy egyre kevesebb helyen ismerik, illetve éneklük ennek dallamára a kerub éneket. Pedig régebben a szertartások végén kimenő énekként is zengett a templomainkban.

Egyszerű népénekről van szó, de a tartalma mély teológiát tartalmaz. Erdemes itt legalább a szövegét megismerni, illetve a mondanivalóját áttekinteni.

„Betlehem pusztája immár készül” – kezdődik az ének. Hogy nem pusztán egy bájos karácsonyi énekről (dallról) van szó, azt két dolog is igazolja. Az egyik az, hogy a kinyilatkoztatott tanításból, a Szentírásból merít. Az egyik legvilágosabb messiási jövendölést használja fel: „Te, (Betlehem) Efrata, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled születik majd nekem, aki uralkodni fog Izrael felett” (Mik 5,1). Ehhez csatlakozik másrészt az Egyház hagyománya. Az előünnepi tropárban nem népének gyanánt, hanem „hivatalosan” is énekelte a hívekkel: „Készülődj fel, Betlehem: mindnyájunk számára a megnyílik az Édenkert, ékesítsd fel maga, Efrata”. Egy másik, mintadallamként is szolgáló ének szövege is hasonló: „Efrata háza, szent város, a próféták dicsősége, ékesítsd fel a hajlékot, melyben Isten Fia születik”. Szép ráhangolás az ünnepre, érdemes megfogadni, illetve átélni, hogy Betlehemmél mi is készülhetünk az Üdvözítő fogadására.

Az ének második sora megadja az előkészület megokolását: „Mert jön a Szűzanya, és fiat szül”. Ismét ott áll az ének mögött a gazdag bibliai háttér. Az összeírásra Máriának Józseffel együtt Dávid városába, Betlehembe kellett mennie (Lk 2,4). Ott született tehát Jézus. Mária „jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson” (Lk 2,7). Ez egyben figyelmeztetés is számunkra: legalább a szí-

„
Jó lenne azzal
a még romlatlan
és őszinte epekedéssel
fordulni
a közénk érkező
Megváltó felé,
ami a gyermekeinkben
még megvan

vünkben adjunk helyet a hozzánk érkező Megváltónak!

„Várják a Megváltót földek s egek” – hangzik az ének harmadik sora. Az egész világ egyetemes sóhajtozására lehet gondolni a vergiliusi eklogák alapján. Különösen a negyedik szől arról, hogy „egy gyermek” születése hozza meg az aranykort és az erkölcsi megtisztulást a világba. A szentírás tanítás pedig már évszázadokkal korábban hasonló vágyat fogalmaz meg Isten irányában: „Ó, bárcsak szétép-néd [meghasítanád] az egeket és leszállnál” (Iz 63,19). A „földek s egek” várakozásába kapcsolódhatunk be az énekünkkel, de még inkább szívünkkel-lelkünkkel.

A gyermeki „Jézuskavarástól” sokkal többről van szó az énekünk negyedik sorában. Felnőttként is várjuk azt, „Kiért úgy epednek az emberek”. Persze, jó lenne azzal a még romlatlan és őszinte epekedéssel fordulni a közénk érkező Megváltó felé, ami a gyermekeinkben még megvan. Legalábbis a keresztény, vallásos családokban. Azzal, ami a költők szívéből is felfakad.

Hát miért ne tudnánk mi is így várni és vágyakozni a szívünkbe érkező Jézusra?! Készüljünk hát rá!

Ivancsó István

DECEMBER 11., ADVENT 3. VASÁRNAPJA (Szent I. Damazusz pápa, Árpád) – Iz 35,1–6a.10 (*Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nekünk.*) – Jak 5,7–10 (*Legyetek állhatatosak, mert az Úr eljövételének ideje közel van!*) – Mt 11,2–11 (*Te vagy-e az, akinek jönnie kell, vagy valaki mást várunk?*) – **Zsolozsma:** III. zsol-tárhét – **Énekrend:** Ho 257 – ÉE 509, 413 Ho 257 – ÉE 148, Ho 126 – ÉE 506, Ho 9 – ÉE 7.

DECEMBER 12., HÉTFŐ – *A guadalupai Boldogságos Szűz Mária* (Gabriella, Fáni) – Szám 24,2–7.15–17a – Mt 21,23–27.

DECEMBER 13., KEDD – **Szent Lúcia szűz és vértanú emléknapja** (Luca, Ottilia) – Szof 3,1–2.9–13 – Mt 21,28–32.

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Akadálymentes liturgia

A mai szentmise olvasmányát és evangéliumi szakaszát összeköti a fogyatékkal élőkre irányuló figyelem.

Amikor eljön az Úr, „akkor megnyílik a vakok szeme, és a süketek füle hallani fog. Ugrándozik majd a sánta, mint a szarvas, és a néma nyelve ujjongva ujjong” (Iz 35,5–6). Éppen ez az, amit a gyógyítóként ismertté vált Jézus üzen Jánosnak. Olyan jel ez, ami igazolja, hogy benne maga Isten jött közel népéhez.

Közösségi alkalmainkon a mások iránti érzékenység a mércéje annak, hogy Krisztust szolgáljuk-e testvéreinkben. Siket szülők fiaként sokszor megtapasztaltam, milyen könnyű feladni, hogy a fogyatékkal élőket elterelő igényeihez alkalmazkodjunk. Sokan sajnos ma is beérik annyival, hogy egy siket emberrel nem tudnak szót érteni, ahelyett, hogy vennék a fáradságot, és lehetőséget teremtenek arra, hogy ő olvashasson a szájukról, vagy leírják, amit közölni szeretnének vele. Nagy gazdagságtól fosztják meg így magukat, hiszen a fogyatékkal élő kommunikatív és érzékeny emberek.

Nincs ez másképpen a liturgia esetében sem. Vannak gyülekezetek, ahol jelnyelvi tol-

mács segíti a siket testvérek bekapcsolódását a szertartásba. Sok helyen már akadálymentesítették a templomot. A jól működő közösség jele, ha az áldoztatók tudják, kik azok a látáskárosult vagy mozgáskorlátozott testvérek, akikhez oda kell menni, hogy ők is részesedhesse-nek Krisztus szentségi Testéből, hiszen ők is teljes jogú tagjai az ő egyházi Testének. A mai vasárnap meghívás arra, hogy közösségi alkalmainkat a fogyatékkal élő helyzetébe belehelyezkedve újragondoljuk.

A liturgián spirituális akadályokba is ütközhetünk, amelyek bárki számára megnehezíthetik, hogy Krisztussal egyesüljön. Liturgikus levelében Ferenc pápa hosszasan ír azokról a visszaélésekről, amikor a liturgia fő szolgálattevői főszereplőként viselkednek, és önmagukat helyezik Krisztus helyébe. Aki szolgálatot teljesít, annak érdemes átgondolnia: vajon elég alázattal végzem-e a feladatomat? Tudok-e kicsivé lenni, belesimulni a liturgia menetébe? Hiszen nekem is Keresztelő Jánosként kell hirdetnem az ígét, tudva, hogy Krisztusnak növekednie kell, nekem pedig kisebbnem.

Gérecz Imre OSB

A HÉT SZENTJE

Szent I. Damazusz pápa

Liberius pápa diakónusa volt, akit hűségesen elkísért a száműzetésbe is, ahova Constantius császár küldte. Liberius halála után, 366-ban viharos pápaválasztásra került sor, amelynek következményei beárnyékolják Damazusz pápaságának első felét. Egy kis csoport ugyanis először egy Ursinus nevű diakónust választott meg pápának, egy sokkal nagyobb csoport pedig Damazuszt. A két tábor között véres összecsapásokra került sor, többen meghaltak.

Damazusz idejében zárult le az arianusokkal folytatott hitvita, akik maguk is sok pártra oszlottak. A szentháromságtan és a krisztológia kérdéseit a keleti teológusok – főképp Szent Atanáz, Nagy Szent Vazul, Nisszai Szent Gergely és Nazianzi Szent Gergely – tisztázták, és Damazusz elfogadta tanításukat. Nagy Theodosius, akinek személyében a niceai hitvalláshoz hű császár került a Keletrómai Birodalom élére, 380-as rendeletében a birodalom összes keresztényét felszólította, hogy csatlakozzanak ahhoz a hitvalláshoz, amelyet az igaz hitű püspökök személyes aláírása, köztük Damazusé is hitelesít.

Damazusz a hit kérdéseiben teljesen egyetértett az I. konstantinápolyi zsinattal (381), joghatósági intézkedéseivel azonban már komoly gondja akadt. E zsinat harmadik kánonja ugyanis úgy határozott, hogy az új császárváros, Konstantinápoly püspökének elsőbbsége van az alexandriai és az antióchiái püspökökkel szemben. E két régi, kiemelkedő fontosságú püspökség védelmében Damazusz zsinatot hívott össze Rómába, és 382-ben újra megalapozta ezek rangját az egész egyházban azáltal, hogy fölelevenítette a püspökségek „Péter-féle” rangsorát. Ennek értelmében a római egyháznak az összes többi püspökséggel szemben elsőbbsége van, mert Rómában halt meg a két apostolfeljedelem, Szent Péter és Szent Pál, és sírjuk is ott van. A második helyen Alexandria

áll, mert ezt a püspökséget Péter apostol parancsára Márk alapította, aki Péter tanítványa volt. A harmadik helyen áll Antióchia, mivel itt mindkét apostolfeljedelem működött. Konstantinápolynak a második helyre való besorolását – azzal az indoklással, hogy császári város – Damazusz határozottan visszautasította. Ez a döntés nagyban hozzájárult a római püspökség tekintélyének növekedéséhez.

E fejlődéssel azonos irányba hatott a pápának az a törekvése, hogy előtérbe helyezze a latin nyelvet. A szentmisében kötelezővé tette használatát, csak a *Kyrie* maradt görög. Ez a rendelet magával hozta, hogy a szentmise olvasmányai számára gondoskodni kellett a *Szentírás* megfelelő latin fordításáról. Damazusz Jeromoszt bízta meg a feladattal.

Damazusz pápa nagy érdeme volt a vértanúk tiszteletének felélesztése. Sok, feledésbe merült vértanú sírfeliratát maga készítette el verses formában. Különös gondot fordított Szent Lőrinc vértanú diakónus tiszteletére; minden bizonnyal tőle származik a gondolat, hogy Lőrinc Róma városának patrónusa legyen.

L. K.

A hét
liturgiája

A év

DECEMBER 14., SZERDA – **Keresztes Szent János áldozópap és egyháztanító emléknapja** (Szilárda, Bertold) – Iz 45,6b–8.18.21b–25 – Lk 7,19–23.

DECEMBER 15., CSÜTÖRTÖK – *Bol-dog Brenner János áldozópap, vértanú emléknapja* (Valér, Detre) – Iz 54,1–10 – Lk 7,24–30.

DECEMBER 16., PÉNTEK (Etelka, Aletta) – Iz 56,1–3a.6–8 – Jn 5,33–36.

DECEMBER 17., SZOMBAT (Lázár, Olimpia) – Ter 49,2.8–10 – Mt 1,1–17.

DECEMBER 18., ADVENT 4. VASÁRNAPJA (Auguszt, Graciella) – Iz 7,10–14 (*Íme, a szűz fogan.*) – Róm 1,1–7 (*Jézus Krisztus, aki Dávid nemzetségéből származott, az Isten Fia.*) – Mt 1,18–24 (*Jézus megszületik Máriától, aki jegyese Józsefnek, Dávid fiának.*) – **Zsolozsma:** IV. zsol-tárhét – **Énekrend:** Ho 2 – ÉE 504, 413, Ho 5 – ÉE 19, Ho 12 – ÉE 506, Ho 11 – ÉE 6.

Többször nincs áram, mint ahányszor van

Segélyszállítmány Munkácsra

A Katolikus Karitás és a Szlovák Karitás (SKCH) közös segélyszállítmánnyal érkezett november 30-án Munkácsra. Az élelmiszer és higiéniai termékek mellett a most legfontosabbat, áramot és fűtést biztosító eszközöket hoztak Munkácsra.

Este öt felé járunk, két fiú elemlámpával megy hazafelé a koromsötét utcán. Nincs közvilágítás, az ablakok mögött is sötétség. Egy-egy elhaladó kérempár, autó lámpája világítja meg előttünk az utat. Tíz nap óta napközben nincs áram Kárpátalján. Éjszaka néhány órára kapcsolják be, az emberek akkor kelnek fel mosni, főzni, fürödni. A Katolikus Karitás gyorsan reagált. Már a második generátor- és kályhaszállítmányukkal vagyunk úton Munkácsra. Ezúttal összefogással dolgozik a nemzetközi segélyszervezet. Egy októberben, szlovákiai, magyarországi és ukrainai (kárpátaljai) karitászszervezetek vezetői részvételével tartott konferencián határozták el a közös felépést, melynek első megnyilvánulása volt, hogy november 30-án Pozsonyból és Budapestről indult el két-két mikrobusznyi, közel ötmillió forint értékű szeretetrakomány.

Az élelmiszer és higiéniai termékek mellett ezúttal fatüzelésű kályha, fabrikett, lámpák és generátor volt a raktárban. A szállítmányt a munkácsi Szent Márton Karitás fogadja. Meglepetés, hogy Lucsok Miklós munkácsi püspök eljött az átadásra. Fehér Ferenc igazgató köszönti az érkezőket. Köztük van Écsy Gábor, a Katolikus Karitás országos igazgatója, Miroslav

Dzurech, a Szlovák Karitás (SKCH) főtitkára, Pavol Vilček, a Szepesi Egyházmegyei Karitás igazgatója.

Lucsok Miklós az egész püspöki konferencia köszönét fogalmazta meg a karitás vezetőinek és rajtuk keresztül a szlovák és magyar népnek is. „Ti kinyitottátok a szíveteket arra, hogy segítséket azokon, akik tizedik hónapja vannak háborúban. Ezen a válságon csak együtt, egymást segítve tudunk átmenni. Válságos a helyzet, ezt éljük meg itt, és tudjuk, hogy ti is megéritek Magyarországon és Szlovákiában is. Az összefogás, melynek most tanúi vagyunk, növekedés is. Nagyon örülünk, hogy ebben a fájdalomban ilyen egység, mely, igaz és szeretetteljes kapcsolat tud létre jönni. Kárpátalja püspökeként nagyon sok se-

gítséget, szeretet és jót tapasztalok általatok.”

Az átadón Écsy Gábor elmondta: mindkét ország kari-

jobbá fogunk válni attól, hogy összefogunk – hangsúlyozták.

A munkácsi Karitás igazgatója, Fehér Ferenc megerősítette: „Szimbolikus a mai nap, amikor a szlovák és magyar karitás együttműködéséből adományt kapunk négy mikrobuszsal. Köszönjük a háború elejétől kapott rengeteg segítséget mind a két szervezetnek. A szükség továbbra is fennáll. Mindig van bennünk bizonyos félelem, hogy ez a segítség csökkenni fog és aztán a végén eltűnik. A tél közeledtével rendkívüli helyzetel állunk szemben.”

A helyzet valóban rendkívüli. A karitás szegénykony-

szélgetve kiderül életük valósága.

A főpásztorral a tíz hónapja tartó segítségnyújtásról beszélgettünk. „Nincs más út, csak a segítség. Bírnunk kell, úgy élünk, hogy reggel felkelünk, és bírjuk. Egymást segítjük minden szinten. Lelkigyakorlatok, szentmisék, imák, és emellett sokat beszélgetünk. Nagy tapasztalat, hogy az emberi kapcsolatok erősödtek. A válság, a háború leegyszerűsíti az ember életét és gondolkodását. Ami fontos, az az ember, a kapcsolat, a szeretet, az egymásnak való segítség. A többi, hogy mi van és mi nincs, még az is, hogy órákon

van százalékan csak éjszaka van néhány órára áram, akkor nem dolgoznak a gyárak, így tudják biztosítani a háztartásoknak az ellátást. A lakosság egész nyáron arra készült, hogy a háborús helyzet miatt gáz nem lesz, így elektromos készülékeket vásárolva kerestek megoldást a télre. Ehhez képest áram nincs. Ferenc szomszédjában például egy hétgyerekes család lakik, fél-éves a legkisebb. Egy hétig nem volt fűtésük. Nekik adtunk egy generátort, de be kell látni, mindenkinek nem tudjuk ezt biztosítani, ráadásul ennek működtetése (benzinnel vagy gázolajjal) is igen költséges, így a generátor csak időszakos megoldást biztosít. Az emberek mindenféle megoldásokkal próbálkoznak. Szomszédból hoznak vizet, tölthető lámpákat vásárolnak, gázpalackos tűzhelyet állítanak be. A munkácsi Szent József Óvodában sincs áram. A munkatársak otthon feltöltik a lámpákat, és azt viszik be reggel a csoportjaikba. A jövő teljesen bizonytalan.

Vajon bírni fogják az emberek? Nem ugrasztja-e egymásnak őket ez az embert próbáló helyzet? A határon a szokásos sorban állással találkozunk. De ez addig békés várakozással ellentétben most szóváltás alakul ki. Az emberek fáznak a kinti hidegben, és tudják, hogy otthon sem fognak felmelegedni. Feszültek, kimerültek, és még csak most jön a tél.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

háján ebéddel vendégelnek meg a munkatársak. Gázzal meg tudták főzni az ebédet, de fűtés nincs, a gázkazán működéséhez áramra is szükség van. Neheztett a vízellátás is, mert a szivattyúk működéséhez is áramra van szükség. Lucsok Miklós püspökkel és Fehér Ferencel be-

át nincs áram, víz, másodlagos. Ezen is átmegyünk. Az áramkimaradás – 18-20 órán át nincs áram – miatt többet vagyunk együtt, többet beszélgetünk. Egymásnak elmondjuk, ki hogyan éli át mindezt.

Fehér Ferenc elmondta: Munkács területének nyolc-

Fényt gyűjtani az esőben

Idén is elindult az Egymillió csillag a szegényekért kampány

(Folytatás az 1. oldalról)

Fényt gyűjt a sötétben – szoktuk mondani akkor is, ha valaki nagyon mostoha körülmények között is emberségesen viselkedik. Ám fényt gyűjtani a sötétben még mindig nem olyan nehéz, ha vannak eszközeink. De mi van akkor, ha esik az eső? Ezen is elgondolkodhattunk Győrben, a megújuló székesegyház és a püspökvár közötti téren, ahol a Duna-kapu téri és a belvárosi karácsonyváros vásári forgatagától kissé távolabb, némileg sötétbe burkolózva vette kezdetét a Katolikus Karitás országos segélyakciójának idején nyitórendezvénye.

„Ha lesz egymillió imádkozó magyar, nem félek” – emlékeztetett Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke Mindszenty József bíboros híres mondatára. Ez az egymillió csillag, egymillió gyertyafény valamiképpen utalás erre – tette hozzá. Veres András bízik benne, hogy amikor a karitás ország-szerte meggyújtja ezeket a gyertyákat, meg tudja szólintani azokat is, akik különben templomba nem járnak, egy-egy imát viszont el szoktak mondani, és érzik azt, hogyha tehetnek, akkor tenniük kell. Egészen biztosan többen vannak, mint egymillióan, akik tudnak segíteni, hiszen nagyon gyakran nem is az adomány nagysága az, ami meghatározó, hanem sokkal inkább a gesztus, a mö-

götte lévő szeretet – hangsúlyozta a főpásztor.

Veres András azt kívánta, hogy „ez a mai este sokak szívét gyullassza tetterekészségre, hogy mindnyájan tegyünk valamit embertársainkért, s egészen biztosan, ha egymilliónál többen vagyunk, nem kell féltenuk hazánkat”. Az MKPK elnöke arra biztatott: különösen is imádkozzunk ezekben a napokban nemcsak a rászorulóért, hanem elsősorban a háború áldozataiért, az attól szenvedőkért, hogy minél előbb megszűlessen a várva várt béke.

„Csak az tudja másban kigyújtani a szeretetet, aki-ben már megvan” – ezzel a Szent Ágostontól kölcsönzött gondolatlatl kezdte köszöntőjét Herczegh Anita, a Katolikus Karitás jószolgálati nagykövete, akit férje, Áder János volt köztársasági elnök is elkísért a rendezvényre. Csak az tud bármit is adni, akinek van miből, s ez nem csupán az anyagi javakra érvényes, igaz mindenre, amit emberként adni lehet – világított rá Herczegh Anita. A jószolgálati nagykövet azt is elmondta, hogy az önkéntesség nap-

jának vigíliája alkalmas arra, hogy köszöntsük, ünnepeljük azokat, akikben már megvan az érzékenység, a figyelem felebarátunk gondjai iránt, mindaz, amit úgy hívunk: karitás.

nyekért 1998-ban indult útjára Franciaország-ból, hogy felhívja a figyelmet a napi megélhetési gondokkal küszködőkre. A Caritas Europa 2005-ben, a

Sokan nélkülöznek, támogatásra, biztatásra, egy jó szóra, mert nekik nincs lehetőség, segítség, kapcsolódó, biztonságérzet, talán már a reményt is elvesztették. Nem véletlenül szól Albert Schweitzer tanácsa így: „Keresd, nincs-e valahol alkalom emberséged befektetésére!” Manapság, amikor ezer gond és aggodalom kínozza mindenkit, kíváncsi vagyok, hogy tudjunk fényt vinni nemcsak az adventi koszorúra, nemcsak az otthonainkba, hanem ugyanígy a közösségeinkbe, a mindennapi találkozásainkba. Legyen erőnk befektetni mindennapi nehézségeink közepette is figyelmünk, türelmünk, az emberségünk azok részére, akik leginkább rászorulnak, vagy még inkább „ránk szorulnak” – fogalmazott Herczegh Anita.

Écsy Gábor, a Katolikus Karitás országos igazgatója elmondta: az Egymillió csillag a szegélyjótékony-sági mozgalom indult útjára Franciaor-

Caritas Internationalis egy évre rá karolta fel az adventi akciót, Magyarországon először 2008. december 7-én ragyogott fel a szolidaritás egymillió csillaga. Egy héten keresztül tizenkét egyházmegyében közel kétezer településen gyúlnak meg a mécsesek hazánkban, figyelemztetve az embereket az összetartozásra. A gyertyákat helyi karitásokról lehet beszerezni, adományért cserébe. Emellett a 1356-os adományvonal hívasával is lehet a leginkább rászorulókat támogatni 500 forint értékben. A felajánlásokból a segélyszervezet élelmiszer-csomagokat állít össze, ezeket juttatják el karácsonyig a rászorulókhöz.

A beszédek után a Győri Egyházmegyei Karitás önkéntesei, akik az egyházmegye valamennyi szegletéből érkeztek, megújították fogadalmukat. Ezt követően Herczegh Anita, Áder János, Veres András és Écsy Gábor igyekeztek az eső ellenére is minél több gyertyát meggyújtani. Ebben segítségükre voltak a karitásos munkatársak is.

A gyertyagyújtás közben a győri Brenner János Hittudományi Főiskola papnövendékeinek kara énekelt és gitározott. Bár nem tűnt túl sikeres vállalkozásnak, mégis egészen sok gyertya „dőntött” úgy, hogy a szolidaritás jeleként szembeszáll az esővel.

Agonás Szonja
Fotó: Ács Tamás/
Győri Egyházmegye

ADVENT

Találkozás, világosság, békesség

Ökumenikus gyertyagyújtás Debrecenben

Több ezer ember újra együtt ünnepelt Debrecenben advent első vasárnapján, november 27-én este a református Nagytemplom előtti téren. A debreceni ökumenikus adventi gyertyagyújtást ebben a formában az elmúlt két évben nem tartották meg. Most újra közösségekben kezdődhetett meg az adventi időszak a városban. Idén a négy vasárnap témája: találkozás, világosság, szeretet és békesség.

nunk életünkről, időnkről, erről a mostani adventről is. Mégsem ő ítélt el bennünket az Isten előtt, hanem az Istent elfeledők maguknak készítték ítéletüket, mert Isten a szeretet Istene, nem az ítéleté.

Jézus azt is mondja: „Legyetek tehát ti is készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amikor nem is gondoljátok!” Nem tudjuk, mi történik, mi lesz a jövőben. Ha föl akarunk készülni a jövőre – ami bizonytalan –, akkor a leghelyesebb, ha a jellel foglalkozunk, nem a jövővel, és még csak nem is a múlttal.

Ha valaki fel akarja magát készíteni a jövőre, akkor vegye komolyan a jelent. Mert a jelenben adatnak meg a lehetőségek a szeretetre, a jóságra, a nagylelkű jótékonyagra is – fogalmazott Palánki Ferenc megyéspüspök, majd a köszöntő végén szeretetteljes, békés adventi készülődést kívánt mindenkinek.

Kocsis Fülöp érsek-metropolita imádságot mondott, hogy a fényesség után gyűljön békesség Debrecen, hazánk és a világ minden lakójának szívében.

„Békességre vágyunk, a békesség anyala érkezik hozzánk. A béke ingyenesen adatik meg az embernek a végtelen Isten ajándéka-ként, mégis rajtunk múlik, hogy a békesség beköltözik-e a szívénkbe, az otthonunkba.

A naptár elhozza karácsony ünnepét, de vajon a szívénkben békesség lesz-e? Ma nem a békesség, hanem a gyűlölködés terjed, valami furcsa, idegen erő egymás ellen fordít bennünket” – mondta Kocsis Fülöp érsek, majd kérte, hogy tegyük meg a lépéseket a békesség felé. Ahogy elindulunk advent útján, a fényesség egyre nagyobb lesz. Így legyen egyre nagyobb a békesség a szívénkben karácsonyhoz közeledve.

Az ünnepi térjártékon közreműködtek a Szárnyas Sárkányok gólyalásbas csoportja, Erdős Fruzi Csokonai-díjas énekes, a Debreceni Népi Együttes, a Hajdú Táncegyüttes, a Főnix Néptáncegyüttes, a Modern Tánc-Játék Stúdió táncosai, a Hortobágyi Pásztorok, a Kuckó Művésztanácsa, a Bíró zenekar és a Sárkánylányok Tűzszonglór Csapat.

Forrás és fotó: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

A Katolikus és a Protestáns Tábort Püspökség közös áhítata

Többéves hagyomány, hogy advent időszakában rövid áhítatot szervez a Honvédelmi Minisztériumban a Katolikus és a Protestáns Tábort Püspökség. November 25-én, pénteken az első gyertyát Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter gyújtotta meg az adventi korszorún.

„Az advent ambíciósintje”, hogy azt elérjük karácsonyra, hogy Isten megszállhasson a szívénkben és a lelkünkben. Ehhez pedig az „a stratégia”, hogy ébernek és virrasztó embernek kell lennünk, hogy le tudjuk küzdeni a csüggedést, a nap mint nap esetlegesen jelentkező reménytelenséget, csalódottságokat, vagy a kiábrándulások csábításait – fogalmazta meg az ideai első áhítat elején Berta Tibor dandártábornok, katonai ordinárius, majd megáldotta az adventi koszorút és a gyertyákat, melyek közül az elsőt Szalay-Bobrovniczky Kristóf, Magyarország honvédelmi minisztere gyújtotta meg.

A szentírási szakaszt Jákob János dandártábornok, protestáns tábori püspök olvasta fel *Ézsaiás könyvének* 42. fejezetéből, majd Máthé Sándor alezredes, a Protestáns Tábort Püspökség kiemelt vezető tábori lelkésze osztotta meg ünnepváró gondolatait.

Nem mindegy, hogy valaki az adventet hogy éli át. Csak külső szemlélőként, elmondva, hogy hogy mit vár el ebben az adventben és karácsonyban, vagy van szubjektív élménye az elérkező, megérkező, hozzá jövő Krisztussal kapcsolatban. Ez annyira fontos dolog, hogy erre figyelmeztet bennünket a középkori Angelus Silesius verse is: „Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben, elvesznél, hogyha nem jönne el a szívédben.”

Advent egyik csodálatos képe, hogy az érkező Úr ott áll az ajtónk előtt. „Ímé, az ajtó előtt állok, és zörgetek, ha valaki meghallja az én hangomat, bebocsájt engem, vele vacsorálok, s ő én velem.” A külső-

ségek, hangulatos, szép dolgok ott lehetnek a szívénkben reménységként, de a csodálatos beteljesülés a Jézus hozzánk való megérkezésében van – mutatott rá az alezredes. – Ezért kérjük szívénkéből szólva, „Ó Jézusom, szegényed kér, vár epedve, hív, te készítsd el, tenéked lesz szállás e szív. Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás, de mindörökké hálás, úgy áldja Krisztusát” – idézte az áhítat egyik énekének sorait beszéde végén Máthé Sándor.

Záró fohászában a katolikus tábori püspök az eljövételre való készülülethez kérte az Úr segítségét: „Jóságos Istenünk, segíts bennünket ebben az adventben, sugd meg a lelkünknek, a lelkiismeretünknek, hogy mit kell tennünk, hogyan tudjuk segíteni a Te eljöveteledet a saját és mások szívében! Hogy mit kell tennünk nap mint nap, ott, ahol vagyunk, ott, ahol dolgozunk, ott, ahol tevékenykedünk, ott, ahol szolgálatot teljesítünk, sugd meg nekünk, hogy hogyan engedjünk ellen, sugd meg nekünk, hogy hogyan engedjünk be, hogy továbbadhassunk Téged másoknak! Sugd meg nekünk, hogy mit kell tennünk a csüggedtségeinkkel, mit kell tennünk a reménytelenség ellen, sugd meg nekünk, hogy hogyan lehetünk támaszai egymásnak, sugd meg nekünk, hogy hogyan segíthetünk egymáson és egymásnak!”

Az áhítaton a zenei szolgálatot a veszprémi Légierő Zenekar vezette, Katona János alezredes vezényletével.

**Forrás: Katolikus Tábort Püspökség
Fotó: HM/Szakál Szabó**

Küldetési szentmisével és püspöki áldással zárult november 28-án a férfiaknak szervezett Élet a Lélekben szeminárium Marcaliban, a Gyümölcsozott Boldogasszony-templomban.

A szentmisét Varga László kaposvári megyéspüspök celebrálta, Kiss Iván címzetes prépost, marcali plébános és Udvardy Márton püspök szertartó, állandó diakónus közreműködésével. Ezt az ünnepi alkalmat azoknak a férfiaknak szervezték, akik részt vettek az október 3. és november 28. között hétfőnként tartott kurzuson a helyi római katolikus egyházközség közösségi házában, az X-házban.

A Joppé Evangelizációs Központ szervezésében az Élet a Lélekben szemináriumot Udvardy Márton vezette, munkatársai Daxner Gábor és Szabó István voltak. Az előadás-sorozatban résztvevők a hitről, Isten szeretetéről, a Szentlélekről, Jézussal és embertársaikkal való személyes kapcsolatról hallhattak. Ezenkívül megoszthatták egymással a fenti té-

mákhoz kapcsolódó tapasztalataikat, esetleges kérdéseiket is. Végül az egész eddigi életükre kiterjedő életgyónást is végezhettek.

A program célja az evangelizáció, az egyházi tanítás szélesebb körű megismertetése a külvilággal olyan felnőtt férfiak révén, akik kellő hitbéli ismeretek birtokában alkalmasak erre a megbízatásra.

A záró szentmisén Varga László püspök szentbeszédében örömet fejezte ki, hogy Marcali is helyet adott az egyházmegyében elindult kezdeményezésnek, a helyi férfikor tagjainak pedig útravalóul a következőket mondta: „Legyetek világosság, legyetek a föld sója, legyetek kovász, legyetek apostolok ebben a világban.” Majd részletesebben is kifejtette a küldetést: „Isten irántunk való szenvedélyes szeretete lángoló tűz, olyan, amely képes lángot gyújtani a mai emberek szívében.” A Szentlélek szenvedélyes szeretetének

kell lángra gyújtania a szívénkben, hogy világítson az életünk. Jézus azt mondja tanítványainak: „Legyetek a föld sója és a világ világossága.”

A só legszebb tulajdonsága, hogy kibontja az ízeket az ételben. Jézus a

szeretet által bontja ki az ízeket: a szeretet, a hit, a remény ízét.

„Isten országa köztetek van. Úgy küldünk benneteket, hogy legyetek a többiek számára Isten szeretet-országának kovásza. Legyetek Krisztus

tanítványai!” – zárta buzdítását a megyéspüspök.

A szentmise a küldetési szertartással folytatódott. A szeminárium résztvevői a Szentlélek közbenjárását kérve közös megerősítő imádságot mondtak, majd a püspök egyetemes elvégzése a küldetési szertartást, valamint megáldotta őket. Ajándékba mindenki egy méceszt, egy 2023-as igeliturgikus útmutatót és egy téglát megáldott sőt kapott – jelezve küldetésük legfontosabb céljait.

A szentmisét követően a résztvevőket szeretetvendégségre és kötetlen baráti beszélgetésre hívták az X-házba a lelki rendezvény-sorozat zárásaként. A szeretetvendégségen részt vevő férfiak elhatározták, hogy közösségként folytatják a megkezdett munkát önmagukon és környezetükben is.

Szöveg és fotó: Kiss Kálmán

Küldetési mise Marcaliban

Őrzői vagyunk egymásnak

Veres András megáldotta a PPKE BTK új képzési helyszínét, a Danubianumot

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara (PPKE BTK) a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemhez (BME) tartozó épületben, a Danubianumban kezdte meg a tanévet. Az épületet és Pázmány Péter szobrát a november 29-én tartott házzszentelő ünnepségen Veres András püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, az egyetem nagykancellárja áldotta meg.

A katolikus egyetem bölcsészkarának ünnepén köszöntőt mondott Kuminetz Géza, a PPKE rektora, Veres András püspök, Czigány Tibor, a BME rektora és Birher Nándor, a PPKE BTK dékánja.

Hargittay Emil, a PPKE BTK Magyar Nyelv- és Irodalomtudományi Intézetének vezetője előadást tartott az egyetem történetéről Nagyszombatból a budapesti Danubianumig, amely átmeneti képzési helyszínt nyújt addig, míg el nem készül a VIII. kerületi Patotanegyedben a Pázmány bölcsészkarának végleges campusa.

Kozma Gábor, a PPKE BTK lelkeségi ügyekért felelős dékánhelyettese köszöntötte a megjelenteket, köztük az egyetemek vezetőit, képviselőit és Tóth Tamást, az MKPK titkárát a Műegyetem épületében kijelölt új otthonuk házzszentelésén, a Pázmány Egyetem legújabb kori létesítésének 30. évfordulóján.

Kuminetz Géza rektor köszöntőjében úgy fogalmazott: a mennyei Atya áldását kéri az itt munkálkodókra és a hallgatókra, hogy valóban az igazság megismerésének vágya töltse be a szívüket, és alázattal ismerjék be, ha az igazsághoz tévedések révén jutnak el. A megismert igazság szabadít meg a szolgaság minden fajtájától, mert csak ez az igazság tehet igaz emberré, és ajánlódhat meg az autentikus élet vezetésének képességével.

A tudomány, ha egy problémát meg is old, tíz új ugrik a nyomába. Mindez sejteti, hogy a teremtés min-

den megismerhetőségével együtt az ember számára titokzatos. Ami titokzatos, az vonz és taszít is, abban áldás és veszély is leselkedhet az emberre. A bölcsességet kiiktató utilitarista ráció uralma irracionális fenyegető következményekkel jár. A rektor figyelmeztetett: a tudomány mai és leendő szolgálóinak ezért alázatot kell tanúsítaniuk. Jó kertészként kell a természet és a társadalom folyamataiba belenyúlniuk, tudatosítva, hogy a kozmosz nem a mi alkotásunk. „Az alkotó szándékait kell alapvetően kutatnunk, abba belesimulnunk, és abba belesimítani az emberi kultúra alkotásait.

Az épület megáldásakor a gondviselő Istenre hagyatkozunk, rábízunk bölcsen a teendőinket, műveinket, hogy azok szolgálhassák a ma és a holnap emberét.”

Veres András püspök beszédében elmondta, ezt az eseményt ugyan tarthatták volna a tanév elején, de az advent elején is ugyanolyan létjogosultsága van. Mostanra már mindenki megismerhette ezt a házat, ezáltal is lehetőség nyílik arra, hogy jobban meg tudjunk nyílni egymás felé. Az advent segít jobban figyelni a lelkiekre és egymásra, jobban felkészülni az Istennel való találkozásra. „Aki Istennel már találkozottunk, és szeretnénk vele mélyebb közösségre jutni, tudjuk, hogy ez a kapcsolat is időt igényel. Rengeteg felületes találkozásban van részünk nap mint nap, amiben nem tud kialakulni a személyek közötti találkozás, és ez Istennel kapcsolatban is így van” – mutatott rá a főpásztor.

Egy katolikus egyetem a mélyen hívó és az istenkereső embereknek egyaránt lehetőséget kínál az igazi találkozásra. „Imádkozom mindnyájukért, hogy ez az egyetemi közösség, akik szeretnék a szellem tudományában elmélyülni, különösen figyeljenek arra, hogy egymás megismeré-

sében és egymás segítésében törekedjenek megerősödni nap mint nap, hogy egyre jobban Krisztus-követő közösséggé váljanak.” Akik Istenre jobban figyelnek, azok bizonyára egymásra is jobban tudnak figyelni.

Vállaljuk, hogy őrzői vagyunk egymásnak! – biztatott. Hiszen a gondviselés egy útra terelt bennünket, így felelősséget kell vállalnunk egymásért. „Amikor ma megáldjuk az épületet és a közösség tagjait, jelenjen meg a szívünkben, hogy szeretnénk olyan közösséget alkotni, amiben Istennek és embernek egyaránt kedve telik, amely vonzó tud lenni azok számára is, akik keresik Istent, vagy egyszerűen keresik a jó emberek társaságát.”

Legyetek a föld sója, a világ világossága! Válsuk ezt tettekre a mindennapokban! – buzdított végül.

„Nagy öröm számunkra, hogy a jelenleg formálódó Duna-parti egyetemváros új tagot köszönthet” – kezdte köszöntőjét Czigány Tibor, a Műegyetem rektora. Mint mondta, az egyetemek ilyen nagy koncentrációja lehetőséget ad az együttműködés elmélyítésére. A munkahelyeken egyre jelentősebbé válik a csapatban való kooperáció, a rektor emiatt fontosnak tartja, hogy a bölcsész- és a mérnökhallgatók ezt már tanulmányaik alatt is gyakorolják. Elfogadás és befogadás – emelte ki Czigány Tibor a Műegyetem legfontosabb értékét az elmúlt 240 évből, mely a jövő

záloga is. Végül Máté evangéliumából idézte Jézus szavait: „Aki befogad titeket, az engem fogad be, és aki engem befogad, az azt fogadja be, aki küldött engem.” (Mt 10,40)

Birher Nándor, a PPKE BTK dékánja beszédében utalt az egyetem rektorának szavaira, miszerint az elmúlt harminc évük hasonlított a pusztai vándorlásra, de „most már tudjuk, hogy a Pázmány jövőjének tekintélyes része Budapesten, egy, az egyetem által körülhatárolt terület közepén lesz”. Mostani helyzetüket párhuzamba állította Dávid király sátorállítással, de kiemelte, hogy ez a sátor a szellemi élet közepén lehet, nemzetközileg is meg-

becsült tudospartnernek között, és ahogyan a bibliai történetben, reméli, hogy itt is áldás lesz a házigazdákön és befogadottakon egyaránt. „A nehézségek ellenére is az a legfontosabb, hogy a hallgatóink és a hazánk érdekeit tudjuk szolgálni. Felelősek vagyunk egymásért, őrzői vagyunk egymásnak” – hangsúlyozta. Örömet fejezte ki, hogy létrejött a találkozás a filozofok és a természettudósok között, majd Saint-Exupéry szavait idézte: az a baj, hogy szerteszét heverő kövek vagyunk. Építsünk fel magunkból katedrális! A tudás, az emberség, a szeretet katedrálisát – tette hozzá a bölcsészkar dékánja.

Hargittay Emil intézetvezető személyes élményekkel átszőtt előadásában áttekintette az 1635-ös Pázmány Péter-féle alapítás jelentőségét és sajátosságait, az egyetem majd négyszáz éves történetét, különös tekintettel az elmúlt harminc év történeteire; kitért a budai Ménesi úti és a piliscsabai campusra, illetve a budai Tárogató úti helyszínre is. „Az okos emberek nem hímes szavak, hanem erős valóság tetszenek” – idézte Pázmány Pétert előadása végén, és kiemelte, mennyire összetartók a pázmányos diákok.

A Pázmány Péternek tulajdonított énekszóveget énekelve vonultak át az ünneplők az alapító mellszobra elé, amelyet Veres András megáldott. Majd az Ó jöjj, ó jöjj kezdetű ének hangzott el, miközben az aulába tartottak, ahol a püspök megáldotta az adventi koszorút, és meggyújtotta rajta az első gyertyát, végül megáldotta az épületet, a benne tanítókat és tanulókat.

Az adventi koszorú megáldása után az első gyertyagyújtás alkalmával a *Rorate coeli* gregorián éneket énekeltek. Az épület megáldását a Boldog ház, hol Krisztus lakik kezdetű, eredetileg vízkereszti házaldási népének kísérte, mely Károni János csíksomlyói *Cantionale Catholicum* nyomán terjedt el a néphagyományban is.

A tartalmas, szép énekeket a PPKE BTK hallgatóiból álló Boldog Özséb Szintársulat (BÖSZK) tagjai: Blazsanyik Zsákli, Bodor Eszter Hanna, Dévényi-Takács Bence, Molnár Mátyás, Hadobás Luca, Iszály Biborka, Iszály Boróka, Kis Zsuzsanna, Kozma Daniella, Németh Norina, Sallai Regina (oktatásszervező), Somlyai Kata, Subicz Katalin (oktatásszervező), Toronicza Georgina és Törzsök Bence szóltatták meg Medgyesy-Schmikli Norbert tanszékvezető, habilitált egyetemi docens, a pázmányos színikör alapítója, az énekkar összeállítója vezetésével.

Ósi himnuszunkat, a Boldogaszony Anyánk kezdetű éneket, valamint az Ó, jöjj, ó, jöjj kezdetű adventi népéneket közösen énekeltek a résztvevők a kiosztott füzetből.

Az ünnep végén Caprioli Alessandro egyetemi lelkész a jelek szerepéről; Kovács Ákos, a Kommunikáció- és Média tudományi Intézet vezetője az emberi ész egységébe és egyetemességébe vetett bizalom fontosságáról; Velez Vilmos, a Hallgatói Önkormányzat elnöke pedig a katolikus értékrend és a Danubianum épülete által is felkínált egység megvalósításának szándékáról beszélt.

Vámossy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

Isten rabjaként, szabadon

November 25-én ünnepelték Miskolc-Hejőcsabán a Gárdonyi Géza Katolikus Általános Iskola és a Szent Erzsébet Tagóvoda tízéves jubileumát. A program ünnepi szentmisével kezdődött, melynek főcelebránsa Ternyák Csaba egri érsek volt.

A főpásztor homíliájában szentírási példákon keresztül, illetve az iskola névadójának, Gárdonyi Gézának az *Isten rabjai* című regényét is érintve arra hívta fel a jelenlévők, különösképp a diákok

figyelmét, hogy tanuljanak meg úgy élni, ahogyan erre Krisztus tanított bennünket: „Istenszeretet, felebaráti szeretet, alázat, imádság, boldogság. Rabságban kell élnünk, Isten rabságában, amelyik a legnagyobb szabadság és a legnagyobb boldogság az ember számára.”

A szentmise után Ternyák Csaba megáldotta az iskola új kápolnáját, majd gálaműsor kezdődött az intézmény tornatermében.

A műsor elején Harasztiné Kádár Ágnes igazgatónő köszöntötte a számos egyházi és világi vendéget, valamint halát és köszönetet mondott az elmúlt évek „erőforrásaiért” és kegyelmeiért.

Az egri érsek ünnepi köszöntőjében a Jóisten áldását kérte az intézményre: a pedagógusokra, a dolgozókra, az iskolásokra, óvodásokra egyaránt.

Forrás:

Egri Főegyházmegye
Fotó: Federics Róbert

Ötvenéves a debreceni mentőállomás

A debreceni mentőállomás megnyitásának 50. évfordulója alkalmából november 25-én nagyszabású ünnepséget rendeztek az egység területén, ahol Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök megáldotta a dolgozókat, az új nyílászáróval ellátott épületet, valamint az évfordulót megörökítő emléktáblát.

A megáldás szertartása előtt a megyéspüspök a történelmi egyházak helyi közösségei nevében is kifejezte háláját és jókívánságait az évforduló alkalmából a mentőállomás dolgozóinak.

Felidézte: az idei ökumenikus imahét során a Debrecenben gyűjtött perselyadományokat a helyi mentőállomásnak ajánlották fel, az összeget kiegészítve pedig mintegy 1,9 millió forintból egy Vscan Air UH prehospitális diagnosztikus eszközt szereztek be.

A főpásztor kifejtette, ezzel az adománnyal is szeretnék volna kifejezni, hogy az egyházak is rendkívül fontosnak tartják az itt dolgozók szolgálatát. Ezt követően Isten áldását kérte a debreceni mentőállomás dolgozóira és szeretteikre.

Az alföldi városban a 75 éves Országos Mentőszolgálat megalakulása után 25 évvel jött létre a men-

tőállomás, de a debreceni mentőszolgálat valójában majd' 120 éves múltra tekint vissza. Az ország 250 mentőállomása közül az egyik legnagyobb az itteni.

Az itt dolgozó és szolgáló 220 munkatárs idén már 30 ezer esetet látott el. A mentőállomás ellátási területén – Debrecenben és vonzáskörzetében – mintegy 350 ezer ember él.

Az ünnepi rendezvényen a megáldási szertartást és a köszöntőbeszéd elhangzását követően mentési bemutatót, valamint NYSA-mentőautó-bemutatót is tartottak, valamint átadták az 50. évfordulóra készült „street falat” is. Az esemény zárásaként A sürgősségi ellátás aktualitásai a stroke, valamint kardiológiai vonatkozásban címmel szakmai előadás hangzott el.

Forrás és fotó:
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Az élet, az emberség öröme

A vásárosdombói gondozóotthonba látogatott Felföldi László püspök

„A Jóisten ugyanazt akarja ajándékozni idősnek és fiatalnak, életre indulónak és a földi életből kifelé tekintőnek: az élet, az emberség örömet” – mondta Felföldi László pécsi megyéspüspök a vásárosdombói Skóciai Szent Margit Gondozóotthon védőszentjének ünnepe alkalmából november 23-án, az intézmény kápolnájában bemutatott szentmisén.

A liturgián, melyen az otthonban lelkipásztori szolgálatot ellátó papok koncelebráltak, a lakók, dolgozók és meghívott vendégek vettek részt.

Az intézmény 1998 óta működik a Pécsi Egyházmegye szociális intézményeként Skóciai Szent Margit Gondozóotthon néven, ahol mintegy száz idős korú, ellátásra szoruló személy éli mindennapjait. Számukra az ilyen ünnepi alkalmak nyújtanak lehetőséget a mindennapok szürkeségéből való kilépésre és az egymás iránti szeretet kifejezésére.

szolgálatról szól – fordult az intézmény dolgozóihoz a főpásztor. – Szociális területen dolgozni nemcsak a munkát jelenti, amit el kell végezni, hanem egyfajta többlet is szükséges. Ki kell nyitnunk a szívünket, mert ez ad lehetőséget megtapasztalni az élet, az isteni szeretet túlcorduló jóságát. Amikor jót teszünk másokkal, lehetőséget adunk Istennek, hogy mi is megtapasztaljuk az ő szeretetét.

Amikor keserűek, szomorúak vagyunk, akkor mi magunk zárjuk be a szívünket, és

A lakók közé lépve mondott lelkesítő beszédében a főpásztor rámutatott, mindenkinek volt a múltjában szép és jó, amit megköszönhet, de mindnyájunknak ugyanúgy meg kell találnunk a szívünkben is mindennap, amiért a jelenben hálát adunk és köszönetet mondunk. Legalább azért, mert volt, aki mellettünk állt és törődött velünk. Lehet, hogy súlyos, nagy keresztet cipelünk személyes sorsunkban, de ebben a helyzetben, itt és most kell megtalálnunk a hálánkat.

Ha az ember nem tud köszönetet mondani, hálát adni, elvesztett mindent – magyarázta a püspök. – Akik ebben az otthonban dolgoznak, önként dolgoznak. Sokszor a hétköznapi szürke ruhája, küzdelme van a szívükben, óriási keresztet visznek a vállukon ők is, még ha nem is mutatják. A szociális munka, amit végeznek, különleges, csodálatos, de nagyon nehéz. Tudnunk kell megköszönni a szívünkben, a lelkünkben, amit tesznek értünk.

Kívánom, hogy legyen a szívükben hála és köszönet, mert csak így gazdagodhat az életünk. Életünk minőségét

pedig az dönti el, hogy megélik-e az emberi jóságon keresztül Isten gondoskodó jóságát, szeretetét, vagy pedig kicsúszik minden a kezünk közül. Skóciai Szent Margit ezt élte meg. Szolgált másokat, de szolgálata valójában nyitogatta az emberek szívét arra, hogy rácsodálkozzanak Isten jóságára, szeretetére. Mert Isten idősnek és fiatalnak, most életre indulónak és a földi életből kifelé tekintőnek ugyanazt akarja ajándékozni:

az életnek, az emberségnek örömet.

Ezért mondta Jézus: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök.” (Jn 15,9b.11) – zárta szentbeszédét Felföldi László.

A Skóciai Szent Margit Gondozóotthonban hagyomány, hogy az intézet védő-

szentjének ünnepén a lakók és a dolgozók titkos szavazatai alapján megválasztott személynek átadják „Az év dolgozója” díjat. Idén Fölker Judit gyógymasszőr, Lelkesné Linczmayer Tímea ápoló, Tóbiás Renáta terápiai munkatárs és Müller János gondnok, sofőr megosztva részesültek az elismerésben, melyet a liturgia után a főpásztor és Schäffer Zsuzsanna igazgató adott át az intézmény munkatársainak.

November 16-án a magyar származású skót királynéra, Skóciai Szent Margitára emlékezik az Egyház, aki királylányként született 1047. június 10-én Magyarországon, a Baranya megyei Mecsek-nádas közelében. 1069-ben III. Malcolm király felesége és így Skócia királynéja lett. Királyi hitvesként folytatott hitéleti tevékenységével nagy befolyást gyakorolt a kora középkori Skóciára. Margit királyné népének jótevője, a szegények segítője, az Egyház pártfogója volt. Halála után szentként kezdték tisztelni, 1669-ben Skócia védőszentjévé emelték.

Forrás: Pécsi Egyházmegye
Fotó: Hegyi László

Felföldi László püspök:
Istent nem tudjuk nagylelkűségben felülmúlni

Felföldi László elmélkedésében rámutatott, lelkipásztori szolgálata során nem hallott fájdalmasabb panaszt annál, mint amikor valaki azt mondta, hogy elhagyta őt az Isten. A megyéspüspök ugyanakkor azt is hangsúlyozta, hogy nincs szebb tanúságtétel annál, mint amikor valaki személyes életútjának küzdelmeiben azt vallja, hogy Isten megáldotta, vele van, az ő áldása van rajta nehézségei közepette.

Ez az otthon a jótékony szeretetről, a gondoskodó

Isten a bezárt szívbe nem tud belépni. Láttam nagy nyomorúságot, nehéz keresztet a vállukon cipelő embereket, akiknek a szívéből öröm, béke, szeretet sugárzott, mert benne volt Isten szeretete. Van valami különös az emberi szívben, amit adni, ajándékozni tud, és ez a szeretet. Én magam nem tudtam úgy segíteni másokon, hogy ne kaptam volna valami sokkal többet érte az Istentől, mert az Istent nem tudjuk nagylelkűségben felülmúlni.

A Skóciai Szent Margit Gondozóotthonban mintegy száz idős korú, ellátásra szoruló személy éli mindennapjait

AZ Uj Ember KÖNYVESBOLT AJÁNLATA KARÁCSONYRA

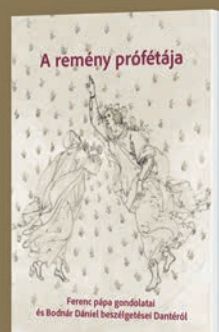
Szénásy Anna SSS
**LELKIGYAKORLAT
TÚL AZ ÖTVENEN**

**MAGYAR
RÉGÉSZETI MISSZIÓ
A SZENTFÖLDÖN**

Vincenzo Paglia
**ISTEN SZAVA
MINDEN
NAPRA 2023**

**A REMÉNY
PRÓFÉTÁJA**

Ferenc pápa gondolatai és Bodnár Dániel beszélgetései Dantéről

Király Eszter
**KELEMEN ÉS
A SEBVÁLTÓ**

Ámulattal tölt el, hogy milyen különleges az élet

(Folytatás az 1. oldalról)

– **Tanár úr, hogyan emlékszik vissza a szüleiére, mit kapott tőlük utaválól?**

– Mindent a szüleimnek köszönhetek. Édesapám parasztgyerek volt, és első nemzedéki jogász, értelmiségi lett. Az akkori csonka megyeszékhelyre, Berettyóújfalura került tisztviselőnek. Ott születtem. Édesanyám szintén alföldi születésű volt. Tanult családból származott, sokan közülük tanárok, tisztviselők, református lelkészek voltak. Édesapám sokat olvasott, nem azért, hogy valami előnye származzon belőle, hanem mert örömmel tette. Többször volt, hogy amikor olyan részhez ért, összeöcsdített minket, és felolvasta az adott szakaszt. Azaz gondolkodó, kultúrában élő ember volt. Az olvasás szeretetére ő vezetett el. Édesanyám oldalán a háború után a szülőhelyére, Kunszentmiklóásra kerültünk, ott éltünk egy ideig. Mivel az oroszok elfoglalták az iskola épületét, abba a református templomba jártam gimnáziumba, ahol édesanyám felmenői ígét hirdettek. A templom minden sarkában egy-egy osztály kapott helyet. A nehéz körülmények ellenére is sikerült életben tartani bennem a tanulás szeretetét, ami családi örökségem.

– **Melyek voltak gyermekkorának, fiatalságának meghatározó tapasztalatai, amelyek kihatottak a későbbi életére?**

– Nagyváradon éltem át ezeket. Miután 1942-ben Észak-Erdély viszsztatért, átkerültünk Ady „Pece-parti Párizsába”, oda jártam iskolába, majd megkezdtem a gimnáziumot. Ott találkoztam olyan román gyerekekkel, akik azon búslakodtak, hogy a határváltozás miatt a Regátba (a Kárpáton túli román területekre) költöznek, mert tisztviselő szüleiknek ott kellett munkát keresniük. Akkor szíven ütött, hogy van, akit az én örööm veszteségként érint. Hogy amikor az én gyerekkori álmaim megvalósulnak, valaki máséi elvesznek.

– **A gimnáziumi éveit a váradi premonstreiknél kezdte meg.**

– Emlékezetes számomra, hogy a gimnáziumban, az akkori Magyarországon, a visszatért területeken román nyelvet tanultunk. Számomra természetes volt, hogy tanuljuk meg a kisebbségek nyelvét. Büszke voltam erre. Érdekesnek találtam, hogy a Székelyföldről a városba érkezett kispapjelöltek haragudtak emiatt. Nem azért böjtölték ki a két évtizedes elszakíttóságot, hogy most románul kelljen tanulniuk – felháborodva mondták, hogy abba kellene ezt hagyni. Mondtam is nekik: mi abban lehetünk különbek, hogy megtanuljuk a nyelvüket, megismerjük a kultúrájukat. És nem azért, hogy aztán kicsúfoljuk, hanem hogy megszeressük őket.

– **A soával is itt szembesült, ezekben az években?**

– Igen. Él az emlékeimben egy kép. A szemközti házban egy zsidó család lakott. Rálátott a házuk udvarára, és egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy fiatal lány a sárga csillagot próbálgatja. Föltette a mellényére, aztán rávett egy köpenyt – azt gyakorolta, hogyan tud élni ezzel az utcán, ha arról van szó, kihajtani a köpenyt, vagy éppen elrejtetni vele a csillagot. Mindezek meghatározó

emlékeként élnek bennem. Hamar rájöttem, hogy az élet lényege nem az, hogy boldogok legyünk, hanem hogy figyeljünk a mellettünk élő emberek boldogságára. Csak így lehetünk igazán boldogok. Egyszerűben fogalmazva: soha ne tegyünk a másik emberrel olyat, amit nem szeretnénk, hogy velünk tegyenek.

– **Hogyan élnek Tanár úrban a kommunizmus évei?**

– A pesti Piarista Gimnáziumban érettségiztem, amely akkor a rendszámára engedélyezett két iskola

désként merülhet fel, hogy ma is szükség van-e egyházi iskolákra. Véleményem szerint igen. Nem kell mindenkinek egyházi iskolába járnia. De fontos, hogy aki a családi közegben találkozik a Jóistennel, az az oktatásban, az egyes tantárgyakon keresztül is közelebb kerülhessen a teremtőjéhez. A kommunizmus idején kreatívan kellett tanítani, mert sok minden nem volt benne a tankönyvekben. Ma, amikor szabadabban élünk, a kötött tankönyvek mellett is elkél a pedagógus kreativitása.

A tartományfőnökségem idejére esett a rendben az a korszak, amikor

mi is ámulva élünk. Végeredményben nem is a tudást kell tudnunk átadni, hanem a keresés felelősségét. És azt, hogy ez a keresés reménnyel teljes, akkor is, ha az élet titkát mi sem értjük meg, látjuk át teljesen. Az élet nem egy pontosan megírt tanmeneten vezet végig. Sokszor úgy tűnhet, mintha Isten játszana velünk, miközben ennek pont az ellenkezőjét teszi: komolyan vesz bennünket, és rengeteg meglepetést tartogat, amire rácsodálkozhatunk.

– **Számtalan előadást tartott és kötetet írt életében, amelyekkel az iro-**

dedés felé vinne, vigyázzunk a lel-küinkre és a másik emberre.

– **És mit jelent magyarnak lenni?**

– A családnevemből is látszik, hogy származásomat tekintve nem vagyok „ősmagyar”. Édesapám részéről a felmenőim a Délvidékről érkeztek, édesanyám ágáról meg alföldiek vagyunk. Számomra a magyar nyelvben, a költészetben, az irodalomban, a történelmünkben megtapasztaltak adják azt a szépséget, ami alapján azt mondhatom, magyar vagyok. De ez a gazdagság arra hív, hogy ne legyek egyoldalú, hanem figyelmes másokkal, reménykedő és megértő.

– **Az élettapasztalata alapján mit mondana, mi az, amit igazán fontos szem előtt tartanunk az életben?**

– Lényeges, hogy soha nem szabad kétségbe esni. Fontos tanulni is, egész életünkön keresztül, minden helyzetben. Amikor a lét megrendüléseit átéljük, tudnunk kell, hogy ezek hatására nővünk föl és tájékozódunk. Ez kell ahhoz, hogy az életben ne csak sérüléseket kapjunk, hanem segítő lökéseket is, amelyekből aztán erőt meríthetünk, hogy tovább tudjunk menni. Alázattal és figyelemmel kell élni. Akkor, ha nem is találunk rá az élet könnyebbik felére, rá fogunk jönni, hogy az adott körülmények között és a döntéseinken keresztül mindig megnyílik előttünk egy út, amin továbbindulhatunk.

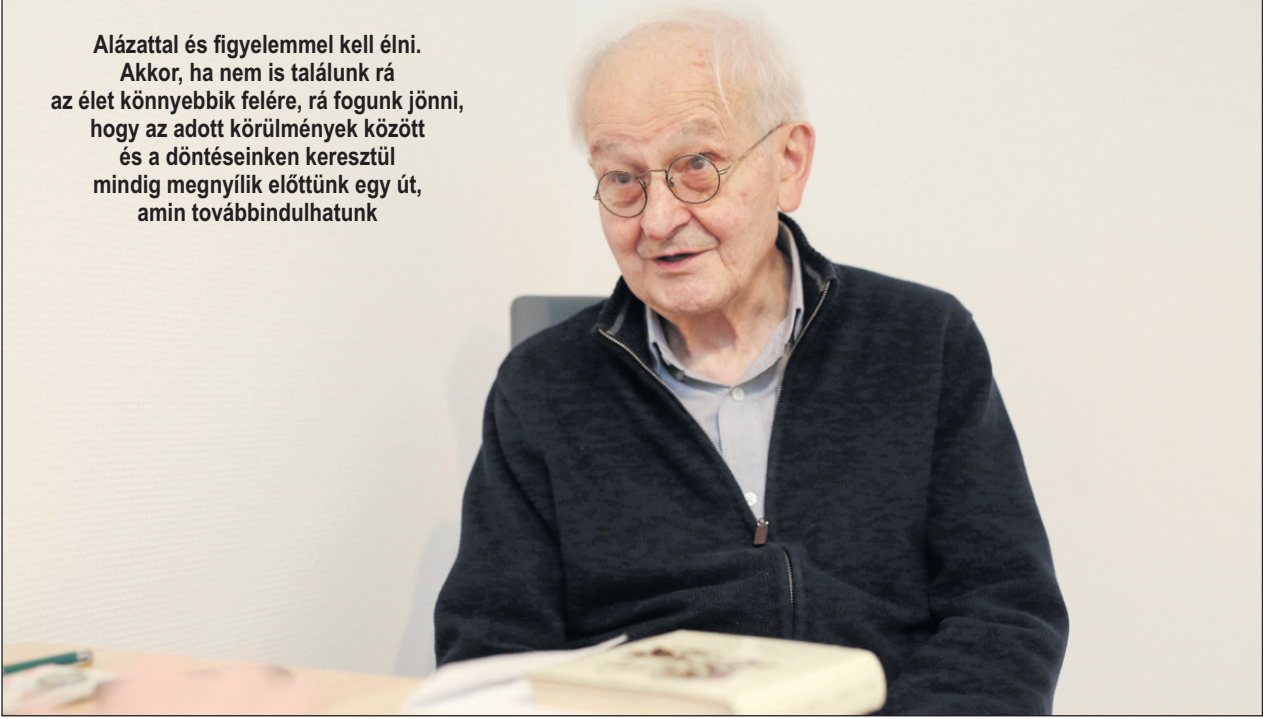
– **Amikor végigtekint az életén, mi az, amiért hálát ad?**

– Hálával tartozom a mindenható Istennek, hogy soha nem volt hosszabb ideig tartó betegsége. Ez hiányzik a tapasztalataim közül. Azért is hálás vagyok, hogy az életemben, a hitemben sosem voltak meghökölések, megtorpanások. Sosem éreztem azt, hogy összeomlik az életem, a hitem. Érték nehézségek, de hálás vagyok, hogy végzetesen szomorú sosem voltam. Csodálkozva nézek vissza az életemre. Nem tudtam, hogy ilyen lesz. Legtöbbször csak az orromig láttam. De amikor az egyes helyzetekben a megoldáson munkálkodtam, mindig megtapasztaltam, hogy utak nyílnak meg előttem. Feltárultak az összefüggések, érthetővé váltak a dolgok. Visszatekintve megtapasztalhattam, hogy egész életem során a Jóisten vezetett. Hálás vagyok, hogy sosem kívánt tőlem többet, mint amit éppen adni tudtam. Ámulattal tölt el, milyen különleges az élet. Hagyjuk, hogy ez a nagy játék megtörténjen, és mi a részesei legyünk! Ez gyönyörű.

– **Hogyan gondol a 90. születésnapjára?**

– Nem készülök születésnapj ünneplésre. Új feladat számomra, hogy ennyire megöregszik az ember. A szüleink még tudtak időben meghalni. Régen nagyon ritka volt, hogy valaki ilyen magas kort éljen meg. Ezzel együtt érdekes dolog megöregedni, vállalni a megalázónak látszó dolgokat is, és figyelni ennek az élethelyzetnek az ajándékaira. De még ennyi idősen is tudok tenni valamit. Ha nem is izgágáskodni, de figyelni. Együtt élni a dadogással és a sántasággal, s ezzel együtt ünnepelni. Elcsöndesedni.

Kuzmányi István
Fotó: Merényi Zita
2018-ban készült archív felvételei

Alázattal és figyelemmel kell élni. Akkor, ha nem is találunk rá az élet könnyebbik felére, rá fogunk jönni, hogy az adott körülmények között és a döntéseinken keresztül mindig megnyílik előttünk egy út, amin továbbindulhatunk

idehaza több régi iskolát visszakaptunk, újraalapítottunk. Igyekeztem, hogy mindig figyeljünk a kalazanciusi példára, és az iskoláink nyitva legyenek a szegény, rászoruló, kallódó diákok előtt is. Ennek jegyében alapítottuk a gödi szakmunkásképzőt, ahol tanítottam is. A tudás, a nevelés mellett itt szakmát is kaphattak a fiatalok. Megrendülve élem át, hogy mindez most összeomlik, de ez nem változtat azon, továbbra is figyel-nünk kell a kalazanciusi példára.

– **Életét meghatározta a tanítás akár magyar-, akár hittantanárként. Hogyan tekint vissza ezekre az időkre?**

– Jó volt megtapasztalni, hogy a diák nem egy zsák, amit meg kell tölteni ismeretekkel, hanem élő, gondolkodó személy. Egyszerre tudtam tanítani és nevelni. Örömet jelentett partnernek lenni abban, hogy különböző élethelyzetekből érkező fiatalokkal megszerettségük a kultúrát, amely formálta őket. Olyan ablakok nyíltak meg bennük és előttük, amik az életük távlatait befolyásolták. Számtalanszor láthattam, hogy a diákevek után mennyire segítette ez őket az életük formálásában. Nagyon fontos és kiemelt helye van a pedagógusnak az életben, minden anyagi, szakmai és társadalmi megbecsülést megérdemel.

– **Egész életében mindenütt könyvek veszik körül, itt a szobájában is, ahol él. Mire tanítanak bennüket, hogyan segítenek kibontakoztatni ember voltunkat?**

– Az ember Isten képmására teremtetett gondolkodó lény. Ahogy a Jóisten nem adja fel a velünk való bajlódást, úgy nekünk sem szabad feladnunk a munkát önmagunkkal és a másik emberrel kapcsolatban. Ez emberségünk lényege. Egy olyan világban olvasunk, tanítunk, amiben

ADÁSVÉTEL

GYÚJTÓ VENNE bélyeggyűjteményt, képes levelezőlapot. T.: 06/1-322-8439, 06/20-522-5690

ÁLLÁS

A SZENT LUJZA SZERETETOTT-HON Budapesten szociális gondozó, ápoló munkatársat keres. Érdeklődni fényképes önéletrajzzal lehet a szentlujza0408@gmail.com e-mail-címen vagy a 06/1-466-5611-es telefonszámon.

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest VII., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régi-

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEG ABLAKOK

restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uveg-festes-stainedglass.hu

ELTARTÁS

KERESZTÉNY HÁZASPÁR egy gyermekkel eltartási, életjáradéki szerződést kötne, kölcsönös bizalom esetén. T.: 06/20-344-5146, e-mail: saserika.

1968@gmail.com, vagy „Bizalom” jeligére a Kiadóba.

TÖLTSE idős, jól megérdemelt nyugdíjas éveit szeretetben, biztonságban. Kölcsönös szimpátia esetén eltartási vagy életjáradéki szerződést kötnék budapesti ingatlanért, plébánosi ajánlással. T.: 06/70-300-4988

KÖNYV

BAJKÓ FERENC BUDAPEST HARANGJAI című könyve a budapest.harangjai@gmail.com e-mail-címen 3990 Ft-ért megrendelhető.

TÁRSKERESŐ

29 ÉVES, pesti fiatalemberként nálam fiatalabb, filigrán alkatú hölgyet keresek komoly kapcsolat céljából. Fényképes levelet „Párkeresés” jeligére a kiadóba várok.

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203–8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203–8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk misarendje:
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <http://szgp.hu>

Ó jöjj, ó jöjj, Üdvözítő!

A Cecília Egyesület ebben az esztendőben újra megtartja adventi – karácsonyt váró közös éneklését.

Advent negyedik vasárnapján, **december 18-án délelőtt 11 órára** várjuk az énekeseket és énekelni szerető embereket **a budapesti Szent István-bazilika előtti lépcsőhöz.**

Énekfüzetet a helyszínen adunk. Jöjjön és hozzon magával másokat is!

Sok újdonság – sok kedvezmény

5000 Ft vásárlás fölött 15% engedményt adunk Kiadónk könyveiből,

10.000 Ft vásárlás fölött 20%-ot,

15.000 Ft fölött pedig 25% a kedvezmény!

Szeretet Könyvesbolt

Nyitva vagyunk: Hétfőtől szombatig 9–18^h

1053 Bpest, Kossuth L. u. 1. • Tel: 06/20 92 888 88 • 06/1 266 61 61

e-mail: a@sztgellertkiado.hu • webáruház: www.sztgellertkiado.hu

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

A cél az, hogy a csoport segítsen az új életkörülmények között megtalálni az Egyházhoz tartozás erősebb szálait, és tagjai egymásnak is támaszt nyújthassanak jelenlegi életkörülményeik hittel való megélésében. A csoportot Lengyel Donát ferences atya vezeti, aki maga is majd egy évtizeden át volt a nagyszülőisi ferences misszió tagja. Időpont: minden hónap 4. csütörtökén, 19.30 órától. A jelentkezéseket a pasapleb@gmail.com címen várják.

HALÁLOZÁS

A Hajdúdorogi Főegyházmegye fájdalommal tudatja mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy életének 69., papságának 41. évében Legeza József atya december 2-án, elsőpénteken halhatatlan lelket viaszadta Teremtőjének.

KIÁLLÍTÁS

Ünnepváró kiállítások nyíltak Szegeden. Két, ünnepváró kiállítást is rendeztek a Szegedi Dóm Látogatóközpontban (Szeged, Dóm tér 16.). November 18-án nyílt meg a 2022-es „Nem lehet csoda nélkül élni” elnevezésű betlehemi készítő pályázatra beérkezett alkotásokat bemutató kiállítás. A „Karácsony felé” című időszaki tárlat pedig – ami november 24-től látható – neves művészek alkotásait: festményeket, textil- és kerámiaalkotásokat, valamint kispasztikákat vonultat fel.

MEGHÍVÓ

Szállást keres a Szent Család – Pécsen. Az „Advent Pécs” rendezvénysorozat keretében az angyal üdvözlését, Szent József álmát és a kised Jézus születését jelenítik meg jelműbe öltözött szereplők, akik énekszóval, zenei kísérettel, számárháton indulnak útnak, hogy szállást keressenek a Szent Család számára december 18-án Pécs belvárosában. Az énekes-zenés ájtatosság résztvevői 15 óra-
kor gyűlekeznek a Magtár Látogatóközpont előtti téren, ahonnan 15.30-kor indulnak, majd a Szent István tér – Ferencsek utcája – Széchenyi tér útvonalon haladnak végig. A programon való részvétel ingyenes. A szervezők minden érdeklődőt nagy szeretettel várnak!

ZENEI PÁLYÁZAT

„In terra pax” címmel zenei pályázatot hirdet a Veszprémi Főegyházmegye. A Veszprém–Balaton 2023 Európa Kulturális Fővárosa program támogatásával 2023. szeptember 28. és október 1. között, Szent Mihály napjához kapcsolódóan katolikus ifjúsági kórustalálkozót rendeznek a Pueri Cantores Nemzetközi Egyházzenei Szövetség égisze alatt. A pályázat célja: Az ifjúságikórus-irodalom repertoárjának gazdagítása liturgikus művekkel. A pályázati anyagok beérkezési határideje: 2023. január 18., éjfél (Árpád-házi Szent Margit ünnepe). Nevezési díj nincs. A pályázat ünnepélyes eredményhirdetése: 2023. február 2., Gyertyaszentelő Boldogasszony napja. Bővebb információ: www.veszpremiersekseg.hu

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az *Új Ember* hasábjain!

Üzenjen karácsony, új esztendő, névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje el gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él *az aprohirdetes@ujember.hu* címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat. Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. DECEMBER 5.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körösy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabian Attila, Gáts Judit, Horogszegi-Lenhardt Enikő, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz

Olvasószerkesztő: Kodítek Bernadett

Korrektor: Szántó István, Kodítek Bernadett • **Tördelés:** Bukovszki Antal

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén. Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft. Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Őseink hite a jövő reménye

Az eredetiekhez méltó színes üvegablakkal újul meg a veszprémi Szent Mihály-főszékesegyház

Immár a tizedik hónapja zajlik Veszprém – és az elmúlt időszakot tekintve hazánk – egyik legnagyobb volumenű beruházása, melynek során megújulnak a Várhegy épületei. A projekt állásáról Udvardy György veszprémi érsek, Vörös Tamás főegyházmegyei főépítész és Pém Atilla, a Castellum Vagyongazdálkodási Igazgatóság igazgatóhelyettese a Gizella Hotelben tartott sajtótájékoztatót november 30-án délelőtt.

A Veszprém–Balaton 2023 Európa Kulturális Fővárosa (EKF) program keretében az észak-dunántúli régióköz-pontban történelmi léptékű fejlesztés zajlik: a várnegyedben tizenhét épületet újítanak fel, továbbá harmincöt ezer négyzetméter épített, illetve mintegy tízezer négyzetméter szabad terület újul meg. Ehhez hasonló mértékű munkálatok a barokk kor óta, közel kétszázötven éve nem folytak a várnegyedben.

A magyar kormány által támogatott projekt részeként végre megszüntetik a valamennyi épületet érintő, évtizedek óta súlyos állagromlásokat okozó vízesedéseket és sószenyezetséget. A főszékesegyház megújítása során a tervezők az épület ősiségét sugárzó karakteréhez illeszkedő, hagyományos és egységes belső tér kialakítását tűzték ki célul. Ehhez igazodnak az új színes üvegablakok is, amelyek látványtervét a sajtónak is bemutatták.

A veszprémi várnegyed felújítása 2025-ig tart, de több épület már 2023-ban, az Európa Kulturális Fővárosa-program sorozat idején is látogatható lesz. Erre az időszakra a beruházás és a Boldog Gizella Főegyházmegyei Gyűjtemény egy különleges kiállítással készül.

Elsőként Udvardy György veszprémi érsek köszöntötte a sajtó képviselőit, örömet fejezve ki, hogy a projekt jelen állásában már sok olyan részlet megmutatható, amely egyrészt meggyőzően előre vetíti a várható végeredményt, másrészt sok, korábban felmerült kérdésre is választ ad, hiszen egy ekkora beruházást nyilvánvalóan jelentős érdeklődés övez.

„Őseink hite a jövő reménye” – emlékeztetett a sajtótájékoztató elején a főegyházmegye mottójára az érsek, kiemelve, miért is vállalkozott erre a feladatra a főegyházmegye. „A vár megújításának

igénye egyértelműen az Egyház apostoli küldetéséből forrászik: az Egyház él, jelen van a mindennapokban, és meg szeretné mutatni tanítását, kultúráját, hogyan azt is, hogyan képzei el a jövőt” – fogalmazott a főpásztor.

Veszprém városa hazánkban önmagában is kiemelt helyszíne Boldog Gizella révén, így a befogadás és a nyitás két fő vezérelve kell hogy legyen a megújulásnak is. Az Egyház ebben a történelmi térben képes lehet a kultúra formálására, ahogyan egyúttal a kultúra megőrzésére is. Az egyházi terek közösségi funkciót is kapnak majd, így egyúttal pasztorális tereké is válnak – mutatott rá Udvardy György, és hozzátette: ez az Egyház evangelizációs küldetésének betöltése szempontjából is elengedhetetlen. Ugyanígy, amennyire lehetséges, és ahol lehetséges – például a Boldog Gizella- és a Szent György-kápolna esetében – a reszaktualizáció is meg fog valósulni, tehát mindketőt visszahelyezik korábbi liturgikus funkcióikba is.

Vörös Tamás, a Veszprémi Főegyházmegye főépítésze részletesen szólt a beruházás szakmai kihívásairól, kiemel-

ten is a Szent Mihály-főszékesegyház felújítása kapcsán felmerült problémákról és azok lehetséges megoldásairól.

A veszprémi érsekség főtemploma, a basilica minor

szertu konzerválását, majd el-federését. Számos esetben a régi falmaradványok is szerepet játszanak a ma is látható épületek vízesedésében – emelte ki Vörös Tamás, hozzátéve: jó példa erre, hogy a Szenthá-

lak kapcsán elmondta: a tervek szerint a Szent Mihályt ábrázoló alkotás stílusjegyeiben megidézi a középkori és így a neogótikus ábrázoláso-kat is, és természetesen a to-vábbi üvegablakok is Walt-herr Gida századelős alkotá-sainak motívum- és formavi-lágára hangolva készülnek. Mindemellett egy kilenc elem-ből álló rózsaablak-kom-pozíciót is elhelyeznek az épületben.

Az új ablakok tervezője és megalkotója Wölfinger Barna-bás (akinek korábbi a mun-káit többek között a Mátyás-templomban és a soproni – ugyancsak 13. századi alap-falakkal – rendelkező Szent Mi-hály-templomban is megco-dálhatjuk). Az üvegtervező-iparművész az új ablakok szín- és formavilágát úgy ala-kította ki, hogy azok minden tekintetben méltóak legyenek egy főszékesegyház esetében elvárt esztétikai minőséghez.

Kérdésre válaszolva arról is szólt, hogy a most kiemelt, Árkány Sztéhló Lili által ké-szített üvegablakok restaurá-lást követően biztos helyre, műtárgyként a Gizella Gyűjte-mény gondozásába kerülnek.

A magyar kormány támo-gatásával megvalósuló beru-házás felelőse a veszprémi ér-

sen négy generálkivitelező cég végzi a feladatokat – ré-széről is. Így például a sze-mélyzet és az építőanyagok egy részének bejuttatását a vár-negyedbe egy egyedülállóan nagy méretű térállványrend-szer segíti (ennek felállítását és fenntartását a négy kivite-lező cég a saját organizációs költségkeretéből gazdálkodik), az anyagmozgatásban pe-dig több daru is részt vesz.

Pém Atilla kitért arra is, hogy a beruházás minden szükséges engedéllyel rendel-kezik, ezek között vannak ku-tatási, bontási, örökségvédel-mi és építési engedélyek is.

Mivel a várnegyed regioná-lisan is kiemelt kulturális érte-ket képvisel, a kivitelezési munkákat úgy ütemezték, hogy egyes épületeket már be tudjanak kapcsolni a 2023-as programsorozathoz.

„Szeretnénk már jövőre megmutatni a helyi lakossá-gnak és a látogatóknak az érse-ki palota egy részét, és az is a célkitűzések között szerepel, hogy a Szent Mihály-főszé-kesegyház húsvétra már al-kalmassá váljon a liturgikus eseményekre” – emelte ki Pém Atilla. A tervek szerint a Körmendy-ház és a Biró-Gi-czey-ház ekkorra szintén láto-gatható állapotban lesznek,

lag vízgyűjtőként működik, így az ott megrekedő csapa-dékvíz idővel számottevő problémát okoz. A szakember rámutatott: az épületek szigetelését igen összetett módon szükséges kezelni – a műsza-ki, művészeti és műemlékvé-delmi szempontoknak megfe-lelően és egyenrangúan, a ré-gészeti emlékek megőrzésével együtt kell végiggondolni és megoldani. (A felújítási mun-kálatok során felmerült nehé-zségekről és az alkalmazott problémakezelési metódusok-ról egy később írásban részle-tesen is beszámolunk majd.)

A főépítész hangsúlyozta, hogy a főszékesegyház belső terének egységes stílusú meg-újításakor a századelős lát-ványt vették alapul, és ahhoz igazodva az eredetileg Walt-herr Gida által tervezett üveg-ablakokra rezonáló új üveg-ab-lakokat építenek be. A szen-télyben helyet kapó üveg-ab-

sekséghez tartozó Castellum Vagyongazdálkodási Igazgatóság. Pém Atilla igazgatóhelyettes elmondta, hogy a projekt összköltsége jelenleg 56,8 mil-liárd forint, ugyanis a magyar kormány a 2020-ban megítélt 39 milliárd forintos támogatás felett idén további 17,8 mil-liárdnyi plusz támogatást ha-gyott jóvá, tekintettel az építő-iparban is tetten érhető árdra-gulásra, illetve azért, mert idő közben az eredeti támogatási szerződésben szereplő épüle-tek mellé hét további épület felújítása is szükségesnek bi-zonyult. (A várnegyedben álló 22 épületből 18 egyházi tulaj-donú.)

Pém Atilla rámutatott a veszprémi Várnegyed „város a városban” típusú elhelyez-kedésére, valamint a projekt összetettsége kapcsán kiemel-te, hogy a megvalósítás külö-nösen komplex megoldásokat igényel a kivitelezők – össze-

valamint megvalósul a beru-házásban érintett 18 épület te-tő- és homlokzati rekonstruk-ciója is, így a 2023-as progra-mokat nem zavarják majd az állványzatok.

A Boldog Gizella Főegyházmegyei Gyűjtemény a Veszprém–Balaton 2023 Európa Kulturális Fővárosa pro-gram keretében egy különleges kiállítással is készül: *Work in Progress* '23 címmel a nagykö-zönségnek is bemutatják a 2021-től 2025-ig tartó műem-lék-helyreállítás folyamatát. Tematikus útvonalakon bejár-hatjuk az addig elzárt várne-gyed épületeit és egyes kert-jeit, és bepillanthatunk a ku-lisszák mögé is: kiderül majd, hogyan zajlottak és zajlanak a kutatások, restaurálások, az építészeti tervezés.

Horogszegi-Lenhardt Erika
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

Közösségi házakat alakított ki a hajdúdorogi önkormányzat és a Hajdúdorogi Főegyház-megye a hajdúdorogi szegregált területeken. Az épületeket Kocsis Fülöp érsek-metropolita áldotta meg – adta hírül december 2-án a főegyház-megye.

Két, ünnepváró kiállítást is rendeztek a Szegedi Dóm Látogatóközpontban.

November 18-án nyílt meg a 2022-es „Nem lehet csoda nélkül élni” elnevezésű, betlehemi készítő pályázatra beérkezett alkotásokat bemutató kiállítás. A *Karácsony felé* című időszaki tárlat – ami november 24-től látható – pedig nevés művészek alkotásait vonultatja fel.

Töltsük együtt az új évet régi áron!

Kedvezményes előfizetés az Új Emberre és a Mértékadóra 2023-ra

Szinte már közhely, hogy a nyomtatott sajtó leszállóágba került. Ez alól az Új Ember sem kivétel. A negatív tendenciákat súlyosbította – és továbbra is hat rá – mind a pandémia, mind a jelenlegi energetikai (gazdasági) válság. Az elszabadult infláció és a nyomdai alapanyag árának emelkedése miatt 2023-ban az Új Ember és az Adoremus árát is emelnünk kell.

Hogy mégis, mindezek ellenére érdemes folytatni, egy aranyfedezetünk van: a Tisztelt Olvasók. A több mint tizenégyezer Olvasónk, akik hétről hétre továbbra is megveszik a hetilapot vagy előfizetnek rá, velünk együtt hiszik és vallják, hogy ha van időszak, amikor nem mondhatunk le az írott katolikus sajtóról, annak közösségalkotó erejéről, az pont a legnehezebb időszak.

Megköszönve Olvasóink eddigi hűségét és állhatatosságát, egyúttal bízva további jelenlétükben és abban, hogy akár új társakat, barátokat is nyerhünk, most egy hívogató, kedvezményes ajánlattal élünk.

Töltsük együtt az új évet a régi áron! Aki most előfizet egy évre az *Új Emberre*, a régi áron kapja meg 2023-ban is a katolikus hetilapot. Az újság előfizetésével továbbra is ingyenesen adjuk kulturális és műsormellékletünket, a *Mértékadót*.

Az akció az egypéldányos előfizetésekre érvényes, amelyeket 2022. november és december hónapban rendelnek meg, akár saját, akár ajándék formájában más személy részére.

Köszönjük hűségüket!

Találkozunk az *Új Ember* és a *Mértékadó* nyomtatott felületén keresztül egymással 2023-ban is!

Kuzmányi István
igazgató-főszerkesztő

(Folytatás az 1. oldalról)

Majd bemutatta Pindroch Csaba színművészt, akit színházból és a képernyőről is ismerhetnek, és aki később részleteket olvasott fel a meséből; Bodonovich Mártát, a kötet illusztrátorát, aki kisfiával az ölében figyelte a könyvbemutatót; és Kuzmányi Istvánt, aki a kiadványt gondozó *Magyar Kurír* részéről volt jelen.

Pindroch Csaba – csakúgy, mint otthon, ha gyerekeinek olvas – ez alkalommal is beleélté magát a magyar irodalomból jól ismert felező tizenkettesben megírt, tizenkét énekből álló, felnőttek számára is tanulságos, de mindenekelőtt minden korosztályt megnevetető, nyelvi bravúrokkal teletűzdelt történetbe, mely nemcsak fiúknak élvezetes, hanem lányoknak is. A fordulatos mesében felnőttként is önmagunkra ismerhetünk: rejtett, belső kis önmarcangolásainkra és mindennapos konfliktusainkra.

A történet szerint a tornasorban utolsó ramaty járgány, Kelemen, a Kispolski meglehetősen tragacs mivoltát, ezért elhatározza, alapjaiban változtatja meg életét, példát vesz Csiga Zsigárról, a Zsiguliról, akit „Fordabá tettek a fordítóirodák” – tudtuk meg az első énekből.

„Amikor nagyon vágysz valamire, mit csinálj?” – kérdezte Kuzmányi István a gyerekektől, mire valaki bekiabálta azt a választ, ami egy család otthonában lakó, igazán nehéz körülményekből jövő kisgyermektől kifejezetten megnyugtatóan hangzik: „Megkapod!” Szinte érezni lehetett a megkönnyebbülést a nevetésben. „A Mikulástól kéred!” – mondta a másikuk. De a helyes válasz ezúttal az volt: „Elképzeled...” És bizony nem restellte az igazgató-főszerkesztő megosztani a gyerekekkel, hogyan játszott otthon kisgyerekként titokban autózást, hogyan vezette az elképzelt kisautót.

Éppen ezért nagyon megörült az Eszter által átküldött autós mesének, mely a Kispolski kalandjaival beteljesítette ezeket a gyermekkori álmait. „Mióta Márti megrajzolta, a Kispolskit csak úgy látom, ahogyan ebben a mesekönyvben van. Ez a könyv el tud vinni minket egy olyan világba, ahol picit jobbak lehetünk, és ahol közelebb lehetünk a Jóistenhez és egymáshoz” – mondta el, miért döntött úgy, hogy a *Magyar Kurír* kiadja a mesekönyvet, majd hozzátette: „Az már biztos, hogy

Kispolskiból Ferrari?!

Pindroch Csabával és sok gyermekmosollyal mutattuk be új mesekönyvünket

egymáshoz közelebb kerültünk Csaba felolvasása és a ti nevetésetek által, aminél egy kiadónak nincs nagyobb öröme.”

Egy kisgyerekből ezek után kitört, mi az, amire ő vágyott mindig: „Én egy bikára vágytam.” „Akkor teljesült az álmod – felelte Pindroch Csaba –, mert én Csabika vagyok...”

A színész felidézte gyerekkorának „falakba ütköző” traktorozásait a kis faluban, majd folytatta a mesét egy másik fejezettel. Ebben Kelemen lemegy a mélygarázsba, hogy eltegye magát másnapra, de „a felszín alatt ott nyüzsög az árnyék”, így vitába keveredik a BMW-vel. Felnőttek számára nem kell ragozni a parkolóhely-keresés ideg feszültségének és konfliktusszerző képességének non plus ultráját, amiből a mesében előbb szópárbaj, majd tettlegesség alakul.

Parák Eszter felolvasta a monitoron látható Király Eszter magyar hangjaként azt a levelet, amelyet a szerző küldött az alkalomra. Így szólt az üzenet:

„Sziasztok! Nagyon sajnálom, hogy nem tudok most ott lenni veletek, de beteg vagyok, és egyikőtöket sem szeretném megfertőzni. Köszönöm szépen, hogy ti viszont ott vagytok, és megtiszteltetek azzal, hogy meghallgatjátok (vagy már

meg is hallgattátok) Kelemen történetének részleteit.

Kedves Pindroch Csaba, nagyon hálás vagyok, hogy vállaltad az ízelítő részletek tolmácsolását. Kedves Emília és Zsuzsa, köszönöm, hogy ti vagytok a házigazdái a bemutatónak. És főleg Kuzmányi Istvánnak, az Új Ember Kiadó vezetőjének és Bodonovich Márti illusztrátornak köszönöm, hogy ez a könyv elkészülhetett. (Képzelték, a kislányomat István keresztelte, és most is olyan érzésem van, mintha hasonlót cselekedett volna ezzel a második „gyerekemmel”, Kispolski Kelemennel.)

Nekem a Polski Fiat egyszerre nagyon otthonos látvány, ugyanakkor ritka kincsként is tekintek rá. A mai napig kiváltságnak tartom, ha valakinek ilyen menő kicsikocsija van! Pedig a családomban két Kispolski is volt, az egyik még oviskoromban (akkor még nem volt annyi tesóm, hogy ne férjünk el benne), a másik pedig egy nagyon nehéz élethelyzetben, amikor egy törés történt a családkban, és édesapám, aki a kenyérkereső volt, autó nélkül maradt – míg nem egy barátjától épp egy Kispolskit kapott kölcsön. Elég mókásan nézett ki a 196 centis ember egy olyan kicsi autóban... Tehát nekem minden Kispolski szívet melengető emlékeket idéz.

Bodonovich Márti illusztrátor kisfiával érkezett a bemutatóra.

Ami pedig szerintem irtó vagány benne, hogy bár elsőre elavultnak tűnik, ha törődünk vele egy picikét, és rászánjuk az időt, kiderül, hogy semmi máshoz nem fogható, különleges öröm benne járni. Sosem fogy ki a meglepetésekből, és valahogy mindig felülmúlja azt, amit mások feltételeznek róla. Vannak azért páran, akik ezt jól tudják. Nem véletlen, hogy Kispolski-fanclubok meg Polski-mániások Facebook-csoportjai léteznek, időről időre összejárnak, alkatrészeket cserélgetnek, fotókat küldözgetnek a dédelgetett Polákokról... Szóval a Kispolski nekem azt is jelképezi, hogy ha van türelmünk elég közelről megismerni valamit, ha van bátorságunk az ütött-kopott felszín mögé látni, tuti, hogy nagyszerű dolgokat fedezünk föl benne. Szerintem ez a minket körülvevő emberekkel és saját magunkkal is így van, az egymásra figyelés valahogy mindig előhozza belőlünk a legjobb részüket.

Óriási örömet szereztek nekem azzal, hogy az időtöket és a figyelemeteket most erre a mesére szánjátok. Nagyon köszönöm nektek, szeretettel gondolok rátok, és remélem, hogy lesz alkalmunk személyesen is találkozni! Küldök sok pacsit, pusztit,

ölést, kézfogást, barátságos biccentést, és mindenki válogasson belőle kedve szerint. Eszter” – eközben a gyerekek és a szerző a monitoron keresztül küldték egymásnak az ezeknek megfelelő gesztusokat.

Pindroch Csaba elmondta, az első autója körülbelül akkora volt, mint egy Kispolski. Amikor rosszalkodott ezzel, és megállította a rendőr, kiszállt a kisautóból a 196 centijével – mire mindig megsajnálták. Gyorsulási versenyekről is mesélt a gyerekeknek, ahol egyszer egészen váratlanul és csodával határos módon egy Kispolski nyert, hiszen a tulajdonosa egy Porsche-motort tett bele.

Folytatta a mesét az autók civakodásával, miközben a gyerekek nevettek megállás nélkül a szójátékokon és a fordulatokon. Azt is megtudtuk, hogy a Kispolski valóban elmegy egy műhelybe, hogy Ferrarivá varázsolják, ahol a tökéletes, full extrás világ fojtogató légköre fogadja. Vajon sikerül megvalósítani az álmát?

Hogy a jelen levő, átmeneti családotthonokban élő gyerekek megtudják a választ, kiosztották nekik a mesekönyveket, minden családba egyet, hogy a nagyobbak el tudják olvasni a kisebbeknek. Ezeket a mesekönyveket Bodonovich Márta, Pindroch Csaba és Kuzmányi István dedikálták nekik.

Vajon sikerül-e Ferrarivá avasználja magát a Polski Fiatnak? Milyen kalandok várnak a tornasor „legutolsóbbIKÁra”? Mit rejt számára a nagyváros zaja, a személyiségváltoztatás reménye? Egyáltalán, megéri? Vagy van jobb út?

Király Eszter Kelemen és a sebvaltó című kötete megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerda 10–18 óráig) vagy megrendelhető az Új Ember online könyvtárházban.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita